

NEMEZIS PROJEKT

AZ ELSŐ SZAKASZ

BRENDAN REICHS

Dream
válogatás

Min nyolc éves volt, amikor minden elkezdődött... Minden második évben, mindig a páros születésnapjain eljön hozzá egy idegen férfi, aki akárhol van, megtalálja, majd hidegvérrel megöli. De minden alkalommal, pár órával később, egy tisztáson ébred fel, apró idahói szülővárosa mellett – egyedül, sértetlenül, a borzalmas bűntény minden bizonyítéka nélkül.

A völgy túloldalán élő Noah csak olyan szeretne lenni, mint mindenki más... Gyilkos rémálmok kísértik, de mindent megtesz, hogy ennek nyomát se mutassa. Azonban amikor világa kezd a pánik és a megsemmisülés kavalkádjába veszni, Noah rájön, hogy egész életében hazudtak neki. Így egy szempillantás alatt minden megváltozik.

A bolygó azonban sokkal nagyobb problémával néz szembe. Egy hatalmas aszteroida fenyeget minden életformát a Földön, és ez mindenkivel elfeledteti két zűrös tini gondjait. Azonban Min, aki a 16. születésnapján a hálószobájában bujdokol, hogy ne haljon meg már ötödszörre, úgy dönt, elege van. Megesküszik, hogy kideríti, mi folyik Fire Lake-ben. Ám hazugságok sűrű hálójával találja szembe magát – egy hatalmas összeesküvéssel, amely érinti 64 diáktársát is, és ami még a gyilkosságoknál is kegyetlenebb lehet.

BRENDAN REICHS az észak-karolinai Charlotte-ban született és ott nevelkedett. Első diplomáját 2000-ben szerezte a Wake Forest Universityn, majd 2006-ban a következőt a The George Washington University School of Law-n. Miután három hosszú éven át polgári peres ügyvédként dolgozott, felhagyott vele, és azóta minden idejét az írásnak szenteli. Charlotte-ban él a feleségével, fiukkal és lányukkal, valamint kész hordányi háziállattal, amik mindent szétszednek.

A könyv a Nemezis projekt első része.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.brendanreichts.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Reichs a könyv végére mindent összekapcsol, és egy olyan csavart ejt a történet folyamán, amire aligha számíthatott valaki, így az olvasók csak még izgatottabban és türelmetlenebbül várhatják a duológia befejező részét.”

Publishers Weekly

„Rengeteg jelzővel illelhetjük az akciókönyveket: tempós, izgalmas, intenzív. Na, ennél a könyvnél ezeket szorozzuk fel! A szerző végig találgatások közepette tartja az olvasót, minden egyes oldalon egy-egy újabb fordulattal.”

Booklist

„Az író mindvégig örületes izgalomban tartja az olvasót. Készülj fel, hogy a szereplők jóval a könyv elolvasása után is behálózzák a gondolataidat!”

**Ally Condie, a Matched – Egymáshoz
rendelve szerzője**

„Egy apokaliptikus lángész képzeletéből született a Nemezis projekt – Az első szakasz. Olyan könyv, amit nem tudsz letenni, mert telis-tele van rejtélyekkel, összeesküvésekkel és rémisztő lehetőségekkel. Alig várom a folytatást!”

Kami Garcia, a Törhetetlen szerzője

„Reichs úgy építi fel a történetet, akár a svédok az órákat. A Nemezis projekt – Az első szakasz egy lenyűgöző, letehetetlen történet, ami egészen az utolsó oldalig meglepetéseket tartogat. Imádtam!”

**Ransom Riggs, a Vándorsólyom kisasszony
különleges gyermekei szerzője**

*Dream
válogatás*

BRENDAN REICHS

NEMEZIS PROJEKT

— részlet —

1.

2017. SZEPTEMBER 18., HÉTFŐ

Kinyílt a szemem.

Pislantás.

Egyik pislantás a másik után.

Madarak húztak el civakodva a fejem felett, a felfelé szálló légáramlatokon lebegve. Mély lélegzetet véve áfonya és vörös cédrus illatát éreztem, amely az örökzöld fák kipárolgásának leírhatatlan csípősségével elegyedett. Tülevelek böködték a hátam.

Savanyú íz töltötte meg a számat, mintha aprópénzt szopogattam volna.

Semmi fájdalom. Semmi sérülésnyom. Vagy szomorúság. Vagy harag.

Nem éreztem semmit. Abszolúte semmit. Csak a bal vállamon lévő heg volt érzékeny.

Pontosan úgy, mint legutóbb. És mint az azt megelőző alkalommal. És mint az azelőtti esetekben.

Egy erdei tisztás közepén hevertem. A tisztás, természetesen, hosszú levelű fenyők között bújt meg, egy egyenetlen lejtőn, északra az én Idaho állambéli aprócska szülővárosomtól. Egy pillantás az égboltra elárulta, hogy kora reggel van, de nem ugyanaznap, mint előzőleg.

Bár tudtam, hogy nincs értelme, megpróbáltam felidézni, hogyan kerültem ide. De mondhatni füstöt markoláztam. Nem emlékeztem semmire. Semmi homályos benyomásra. Semmi varázslatos felvillanásra. Nem volt semmiféle fehér fényrobban-

nás, nem éreztem úgy, mintha súlytalan lennék, repülnék, emelkednék a felhőkön keresztül a folyvást elérhetetlennek bizonyuló örökkévaló nyugóhelyem felé.

Ez nem így működött. Egyszerűen csak fájdalmat éreztem, meghaltam, és aztán ismét felébredtem.

Itt. Mindig *itt*. Ezen a helyen.

– *Nem* vagyok örült. De nem ám.

Szerettem ezt hangosan kimondani, mintha provokáltam volna az univerzumot, hogy cáfolja meg az állításom.

A homlokomra csaptam az öklömmel, aztán felkeltem, és gallyakat, leveleket kotortam ki rövid, fekete hajamból. Kiegyengettem a nyakláncomat. Nem volt nálam az iPhone-om, amit megnézhettem volna – az éjjeliszekrényen találok majd a töltőn, pontosan ott, ahol hagytam –, így hát kisimítottam a farmeromat és gyűrött Boise State pólómat, ugyanazokat a ruhadarabokat, amiket a támadás során viseltem.

Nem volt rajtam vér. Nem voltak perzselt szélű lyukak. Nem éreztem a pánik okozta verejték maró bűzét. Egyetlen elmozdult szövetszál sem árulkodott a testemet átütő 0.45-ös kaliberű golyókról. A megfakult ruhadarabok kinézetre és tapintásra ugyanolyannak tündek, mint mindig.

Megborzongtam, és nem a hőmérséklettől, bár jöllehet, csípős volt a levegő. Örvénylett a leheletem a hegyoldalon lefelé fújó szélben. Ebben a magasságban korántsem tréfadolog egy őszi reggel. Csoda, hogy nem fagytam halálra, amíg itt feküdtem, takaró nélkül.

Roppant nőietlenül horkantottam egyet, és magam köré fontam a karomat.

Hát igen, szégyen lenne, ha meghalnék, igaz?

Nem vagyok halhatatlan. Legalábbis nem hiszem magam annak. Normálisan múlik felettem az idő, még ha van is ez a furcsa szokásom, hogy meg-meghalok, aztán újraéledek. Olyan sem vagyok, mint egy kísértet vagy egy vámpír. Azok *holtukban kelnek életre*, legalábbis én így hallottam.

Nem. Én egyszerűen csak... újraindulok. Kinyitom a szemem. Felkelek. Elindulok hazafelé.

Ha valaha is zombiapokalipszis lenne, mindenkinek a mi városunkba kellene jönnie.

Fire Lake, magasan a Bitterroot-hegység csúcsai között, talán nem a legelszigeteltebb hely az Egyesült Államokban, de közel áll hozzá. Ha még egy kicsit tovább megy az ember északra, Kanadába jut. A völgybe be és onnan ki csak egyetlen út vezet – egy keskeny, kétsávos híd ível át a Gullet Chasm vízmosásszakadék, Idaho egyik legnehezebben járható folyóvölgye fölött.

Az emberek azonban megteszik az utat, mert a várost nemzeti park övezi. A nyári hónapokban a tó vonzza a turistákat, telente pedig síelni vágyók jönnek, minek folytán a völgy szinte egész évben tele van látogatókkal. Nem is egy magazin szerint Fire Lake Amerika legszebb üdülőhelye. Nem tudok vitatkozni velük.

Nem mintha törődtem volna ezzel aznap reggel, miközben lefelé ereszkedtem a hegyoldalra. Egyetlen cél lebegett előttem: észrevétlenül hazajutni.

Tíz percbe telt elérnem az első házakig. Ott megálltam, hogy szorosabbra kössem a sportcipőmet – *vajon rajtam volt, amikor lelőttek?* –, aztán belopakodtam a várostól északra lévő parkos területre. Mellékutakon siettem végig, amelyek a település központi részét környező területeket szegélyezték.

Nem szándékoztam elmondani senkinek, mi történt. Azok után, amin gyerekként keresztülmentem, nem. Fáztam, éhes voltam és demoralizált. Kétségbeesetten vágytam egy zuhanyra. Kész tortúráként éltem volna meg, ha le kell ülnöm a pszichiáteremmel egy sürgősségi beszélgetésre.

Így is volt már egy kis kék tablettám. Kötelező tanácsadás... Semmit sem élveztem kevésbé, mint az üléseket doktor Szívé-

lyes Mosollyal; ahogy egymással viaskodtunk, úgy téve, mint-ha nem is viaskodnánk. Minden héten egyszer ötven percen át küzdöttem, hogy megóvjam a titkaimat, miközben ő minden rafinált kedvességével igyekezett kifürkészni őket. Kimerítő volt.

Dr. Lowell nem hitt nekem, amikor kicsi voltam. Senki sem hitt, még anya sem. A rettenetes emlékeim „egy zavart elme termékei” voltak.

Tehát felejtjük is el. Nem szóltam egy szót sem.

Az üzleti negyedbe érve sietve nyugatnak vettem az irányt, a völgy zordabb vége felé. A máskor oly jellegzetesen vibráló környék néptelennek tűnt. Apró, de bájos szállodák előtt haladtam el; vendégeknek nyoma sem látszott. A nyaralóházak többségének redőnyei teljesen le voltak eresztve. Az utcák majdhogynem kísértetváros benyomását keltették. Furcsa volt ez, még ezen a korai órán is.

Aztán összerenzenve ráébredtem, milyen nap is van.

Ma este van a Bejelentés, te zseni. Lehetséges, hogy ez a magyarázat?

2017. szeptember 18. A történelem legjobban várt sajtótájékoztatójának napja. Aznap este, közvetlenül az után, hogy a Sziklás-hegységben lenyugszik a nap, a 152660-GR4-es aszteroida elhagyja a Jupiter gravitációs mezejét, és ezt követően a pályája pontosan kiszámíthatóvá válik.

Megtudjuk, vajon az Üllő mindannyiunkat elpusztít-e.

Félelem lett úrrá rajtam. Jól tükrözte a saját gondjaim súlyosságát, hogy mennyire megfeledkeztem arról, ami mindenki mást gyötört.

Átkeltem egy gyaloghídon, aztán jobbra fordultam a Quarry Roadra, hegymenetben hazafelé tartva. Majdnem otthon voltam. Tudtam, hogy nincs sok időm – teljesen biztosra vettem, hogy hétfő van, ami iskolát jelentett, ami pedig azt jelentette, hogy sietnem kell. Az út a gerinc után lejteni kezdett, én pedig balra fordultam, rá egy kavicsos kocsifelhajtóra, eltűnve szem elől.

Fire Lake-et talán szokás romantikus színben feltüntetni a szépsége miatt, de a brosúrákban a mi környékünkéről nem esik szó. Sietős léptekkel áthaladtam a Rocky Ridge Mobilházipark kapuján; lepukkant kék szedett-vetett gyűjteménye leledzett ott, szépen eldugva a völgyben máshol tartózkodók szeme elől. Én anyámmal egy lehangoló, barnás barackszínű lakóegységen osztoztam, a parkoló túlsó sarkában.

Néhány fej felém fordult, ahogy végigsompolyogtam a poros ösvényeken – szárítókötelek alatt átbújva, átlépve Fred és Joe Wilsonon, akik részegen aludtak el a sárban a tűzrakó helyük mellett – Fred arcát eltakarta felborult kempingszéke. Korán kelők tettek-vettek: a növényeiket öntözték, vagy épp a kutyáikat vitték ki, hogy elvégezzék a dolgukat. De egy futó pillanatszerűen többre senki sem méltatott. Ez nem olyasféle hely volt.

Azok szemében, akikkel mégis találkozott a tekintetem, ki-mondatlan szorongás lapult. Az emberek mereven mozogtak, már-már robotszerűen, magukba fordultan, mintha hétköznapi teendőik végzése is majd-hogynem meghaladná az erejüket. A feszültségtől felborzolódtak a szőrszálak a tarkómon.

Igen, az emberiséget a kipusztulás veszélye fenyegette. Tudatában voltam a szörnyű igazságnak. Ha az Üllő eltalálja a bolygót – majd-hogynem bármilyen szögből –, jószerével semmi sem fog életben maradni. Könnyen lehet, hogy a küszöbön áll az ítélet napja, és mindössze néhány órán belül kiderül, így van-e. De nem voltam képes mindkét dologgal egyszerre foglalkozni. Akkor nem. Az után nem, ami a hálószobámban történt.

Bocsi, világ. Megvannak nekem a magam gondjai.

Ahogy közeledtem az otthonomhoz, lelassultak a lépteim. Majdnem huszonnégy óra telt el azóta, hogy elmentem. Az összes többi korábbi halálom során egyszer sem maradtam ki egész éjszakára. Anyám hozzászólt a váratlan jövés-menésimhez – amit éppen azért csináltam, hogy ezt a helyzetet palástoljam –, de ezúttal kétségkívül elvettem a súlykot.

Lehet, hogy nincs is itt.

Anya három hete dolgozott kora reggeli műszakban, kávé töltegetett a minimálbér dicsőségéért. Elképzelhető volt, hogy már hazaért, de autó híján nem tudhattam biztosan. Nem volt kocsink, és nem is volt rá szükségünk. Nem emlékeztem, mikor hagytuk el utoljára a völgyet. Anya gyalog ment be a városba minden nap, akárcsak én.

Szemügyre vettem a verandát, jeleket keresve. Egy maszatos kilincset. Nedves lábnyomokat a piszkos lábtörlőnkön. De semmi nem vonta magára a figyelmem.

Aztán remegés futott végig rajtam.

A fekete öltönyös férfi itt volt. Eljött egészen idáig, hogy véget vessen az életemnek.

Bármi, amit észreveszek, talán az ő műve.

Felgyorsult a szívverésem. Eltartott pár percig, hogy megnyugodjak. Aztán mindentől undorodva előretámolyogtam, és felrántottam a szűnyoghálós ajtót.

Anya otthon volt.

Kulcsok a pulton. Az iPodja egy íróasztali hangszórópárhoz – a sufnihiifinkhez – volt csatlakoztatva, és Adele dúdolt halkán a homályban. A tévé ki volt kapcsolva. A routerünk a helyiség túlsó végében hunyorgott. Követelőztem, hogy legyen wifink, mígnem aznap, amikor betöltöttem a tizenhármat, teljesült a kívánságom. Páratlan számú születésnap, nagyon biztonságos, és egyáltalán nem balszerencsés. Egyike annak a néhánynak, ami igazából kellemes volt.

Nem mintha fizettünk volna az internetszolgáltatásért. A völgyben tucatszám akadtak turistákból élő vállalkozások, és senki sem vett észre egy kis sávlopást. Mi anyával rendszerint a keletre lévő síszállóból csaklitzunk magunknak netet. Egy barátunknak köszönhetően stikában még a kábeltévénk is működött.

Anya ajtaja csukva volt. Úgy képzeltem, pár perccel korábban mászhatott be az ágyba – miközben már betegre aggódta magát miattam –, mivel fáradt, miután ismét úgy érzi, leszakad a háta a tizenkét órás műszak után.

Az én szobám az övével átellenben volt. Átosontam a nappalín, összerezzenve minden nyikordulástól. A helyzet mókás volta nem került el a figyelmem. Az ajtóhoz érve megálltam, hogy szemügyre vegyem. Golyó ütötte lyuknak nyoma sem volt. A fémlemezok pontosan úgy néztek ki, mint mindig.

Félrehúztam az ajtót. Amennyire csak első ízben fel tudtam idézni, most nem csikorgott a sín.

Kihagyott a szívverésem. Ritkán fedeztem fel hibákat.

Odabent a szobámban tökéletes rend volt. Az ágy bevetve. A ruhák takarosán összehajtogatva. A cipők kisebb halomban az íróasztalom alatt. A szőnyeg tiszta volt. Semmiféle sérülés nem látszott a fölkében, sem a falakon, sem a padlón.

Az ötödik megölésem kiradíroztatott.

Mintha meg sem történt volna.

Tompa zaj hallatszott a mobilház túlsó végéből. *A francba!* Gyorsan ledobtam a ruháimat, és megbolygattam a takarót, remélve, hogy anya azt hiszi majd, éppen felkeltem, nem pedig azt, hogy most érkeztem haza.

Vártam egy percet, aztán színpadiasan nyújtózkodva kinyitottam az ajtót, és a közös fürdőszobánkba vánszorogtam. Nem tartott sokáig – a nappalink mindössze hat méter hosszú volt. Egy rozzant kanapé, egy babzsák fotel, és anya ócska hintaszéke vette körül a dohányzóasztalt, amelyen minden étkezésünket elköltöttük. Könyvespolc. Állólámpa. Viharvert íróasztal. Egy órába se telt volna, hogy költözésre készen összepakoljunk mindent, bár valószínűleg egyszerűen otthagytuk volna a dolgokat.

Anya ajtaja csukva maradt, amíg én zuhanyozás közben fogat mostam, megmostam az arcom, aztán tessék-lássék megfésültem az államig is alig érő fekete hajam. Megtorpantam egy pillanatra, és a tükörbe meredtem. Anyám kísértetét láttam, harminc évvel korábbról.

Elfordítottam a tekintetem. Bizonyos dolgokat az ember nem akar látni.

Visszamentem a szobámba, és sietve felöltöztem: tiszta farmer, *Walking Dead*-mintás póló, zokni, sportcipő, és fekete, elől cipzárás pulóver, csuklyával. Soha, senki sem vádolt azzal, hogy divatszakértő lennék. Könyveket dobtam egy hátizsákba, és megcéloztam a kijáratot. A város úgy döntött, hogy az iskola ezen a héten is működik, és harminc perc múlva esedékes volt az első csengetés.

Lenyomtam a kilincset, amikor a másik hálószoba ajtaja csikorogva kinyílt. Anya kidugta a fejét a résen. Egyetlen pillantásából tudtam, hogy nem tettem lóvá. Kérdések égtek vizenyős, szürke szemében, de nem tette fel őket.

– Ígérd meg nekem, hogy itthon leszel a Bejelentésre.

Anya éppoly alacsony és vékony volt, mint én; hosszú, szálkás hajtincai a tövüknél őszültek. Sápadt bőre feszesen simult madárszerű arccsontjaira, vékony ajkát rosszállóan összepréselte. Az egész lénye törekenységet és agyonhajszoltságot árasztott; olyan benyomást keltett, mint egy vadvirág, ami soha nem kap elegendő vizet.

Hangtalanul átkoztam a csavargó apámat, akivel még csak nem is találkoztam soha – hagyományosan megtettem ezt minden nap, valahányszor megláttam anyám megviselt arcát. Aztán magamat átkoztam. Amiért egyszerűen csak el akartam húzni innen.

Bárhogyan igyekeztem is, az olyan pillanatokban, mint ez, minden más érzésemnél erősebb volt... az irtózat.

A csalódottság. Hogy anyám engedte eljutni az életét eddig a pontig. Hogy ugyanez velem is megtörténhet.

A szégyen érzése árasztott el. Zabolátlanul. Szétáradón.

– Itthon leszek.

Anya pillantása kérlelhetetlen volt. – *Ígérd meg nekem, Min!* Nem tudom, hogy hol... és a születésnapodon, már megint... de... – Nem fejezte be a mondatot. Egyikünk sem akart belemenni ebbe.

Megint olyan határozott lett a hangja, mint évekkkel azelőtt.
– Szeretném, ha mi együtt lennénk, bármi jön is. Kérlek, Melinda!

– Itthon leszek – ismételtém. – Megígérem. – Az egyik lábam már a küszöb felett lógott.

Anya komoran bólintott, visszahátrálva liftfülkeméretű hálószobájába.

Becsaptam a szúnyoghálós ajtót a hátam mögött, és nekiiramodtam az ösvénynek.

2.

Ma van a születésnapom.

Rózsaszín taftruhát viselek, lila félholdakkal; ez a legszebb ruhadarab, ami valaha is az enyém volt. Legszívesebben táncra perdülnék a fürdőszobatükrünk előtt, de anyának meglepetése van számomra. Így hát teszünk egy látszólag végeérhetetlen sétát a város szélén, a kanyon mellett lévő piactérre tartva.

Kezd fájni a lábam, de amikor végre odaérünk, nagyon is megtérül a fáradság.

Egy buli. NEKEM! Felsikkantok izgalomban.

Anya egy piknikasztalhoz visz, amelynek az egyik végéhez egy nyolcas alakú léggömb van kötve. Ott van Thomas, és még néhány másik gyerek az iskolából. Nem mindegyikük a barátom, de ez nem anya hibája. Soha nem beszélek neki efféle dolgokról. Csak Thomasról.

Nagy dolgok vannak készülődőben a rét túloldalán. Anya a születésnap bulimat egy vurtsli mellé szervezte, ami éppen most érkezett a városba. Körhintákat látok. Játékokat. Egy pónit. Ó, Istenem, egy póni!

Egykettőre életem legjobb napja lesz ebből.

Anya mosolyogva-nevetve ivóleves poharakat és gyümölcsökkel megrakott papírtányérokat osztogat. Szeretem őt boldognak látni. Még újdonsült nyolcévesként is tudom, hogy rendszerint nem az. Látom a kinézetén, pontosan úgy, ahogy tudom, hogy Myers igazgató nem szereti, ha az emberek a lábát nézik, és hogy Thomas nem akar a verések nyomairól beszélni.

Torta. Ajándékok. Egy kör az óriás teáscsészékben. Aztán várok Thomasra, amíg rókázik a Ring Toss sátor mögött. Ezt mindketten nagyon mókásnak találtuk. Thomas visszaszalad a piknikasztalhoz egy tiszta pólóért, de én nem megyek vele.

Mert hogy a PÓNI. ITT VAN. AZ ORROM ELÓTT!

Odaszaladok egy bőrszagot árasztó szakállas férfihoz. A póni neve Hercegnő, és örökre beleszeretek. Azt kívánom, bár csak ott volna anya, hogy lássa, de majd beszámolok neki erről az egészről, miután végzek. Amikor arra kérem, hogy vegyünk meg Hercegnőt, és tartsuk a mobilházunk mögött.

A lovaglásom túlságosan is hamar véget ér. Lecsusszanok a póni hátáról, halálra ölelgetem, aztán szökdécselve visszaindulok a piknikasztalhoz.

Egy férfi jelenik meg, és mellettem kezd lépdelni. Fekete öltönyt, csillogó fekete cipőt, és napszemüveget visel.

Igen, ő biztos anyám barátja. Anya engem keres.

És csak úgy, a semmiből, vattacukor!

Sikkantva veszem át, és harapok belőle egy nagyot, miközben a szabad kezem automatikusan megragadja a férfiét. Az öltönyös alak ügyetlenül lép, botlik egyet az akadálymentes, sima fűben, de nem incselkedem vele a kétballábassága miatt. A gyérülő fényben átvezet a mezőn, egy facsoport felé, ami a kanyon szélén áll.

Megkérdzem, hová megyünk; cukor borítja az ajkam, és elfátyolozítja a szemem.

Azt mondja, találkozni anyámmal. Van egy újabb meglepetése.

Odaérünk a fákhoz, és a törzseket kerülgetve lépdelünk tovább, majd kijutunk a szurdok széléhez. Lebámulok a mélyen alattunk zúgó folyóra. Még soha nem voltam ennyire közel a szakadékhoz.

A férfi vesz egy különösen mély lélegzetet, aztán mozdulatlanná válik. Érzem rajta, hogy feszült, és kíváncsi vagyok, miért.

– Valami baj van? – kérdezem.

Elengedi a kezem. – Sajnálom.

Alig érzem a taszítást. Nem tudom, mi történik.

Zuhanok, egyetlen hang nélkül.

Egészen addig, amíg neki nem csapódom a szikláknak.

A fák között ébredek fel. Sötét van, egyedül vagyok.

Emlékszem.

A férfi. A taszítás. A csipkés kötömbök. Sírni kezdek. Könnyek gördülnek le az arcomon, ahogy végigsimítok a karomon és a lábamon.

Nincs rajtam sérülés. Még a ruhám sem piszkos.

Sikoltozom, hátha meghallja valaki, miközben lefelé rohanok a hegyoldalon a távolban fénylő város felé. Ráakadok egy ösvényre, egy útra, aztán egy yorkshire terriert sétáltató férfira. Elkerekedett szemmel kiált valaki után, akit Gailnek hívnak.

Takarót terítenek rám. Fények villognak. Meleg italt kapok, mályvacukorral.

Beülhetek egy rendőrautóba! Egészen hazáig visznek, a mobilházparkba. Anya ott van. Sír, és olyan szorosan ölel, hogy alig kapok levegőt.

Mindenki kérdésekkel jön. Anya. A szomszédok. Egy rendőr. Aztán megjelenik egy nagydarab, bajuszos férfi, és mindenki félrehúzódik. Watson seriff az, itt, a mi házuknál, ami azt jelenti, hogy nem akármiről van szó. Arra kér, mondjam el neki, mi történt, nagyon lassan.

Beszámolok neki az öltönyös férfiről. A vattacukorról a kanyon peremén.

Gyorsan elfojtott felszisszenések. Riadt tekinteteket látok a felnőttek között, de nem szabadna észrevennem, ezért nem szólok semmit. Ehelyett a zuhanásról mesélek nekik. Hogyan lökött le a férfi a szakadékba, hogyan közeledtek széleseben a sziklák, hogyan sötétült el minden.

Csend. Aztán Watson seriff arra kér, ismételjem el az utolsó részt.

Így hát ismét elmondom. Mondom tovább, részleteket teszek hozzá, jöllehet tudom, hogy a történetem felzaklatja a felnőtteket.

Elmesélem nekik, hogyan ébredtem fel egyedül az erdőben. Hogyan rohantam a fények felé.

Watson seriff hátat fordít nekem, és sűg valamit a többieknek. Azok bólogatni kezdenek. Anyám odairamodik hozzám, a mellkasához ölel, azt mondja mindenkinek, hogy pihenésre van szükségem. Traumát éltem át, bármit jelent is ez. Újabb bólogatások. Anya szeretve ágyba dug.

Miközben betakargat, felteszem neki a kérdést, ami motoszkál bennem.

Ki volt a fekete öltönyös férfi? Láttá? Ismeri?

Alig észrevehetően rándul meg az arca, de az én figyelmemet nem kerüli el. Nemmel válaszol. Persze, hogy nem. Hagytam, hogy elragadjon a képzeletem. Aztán hevesen megcsókol, és kövér könnycseppek indulnak útnak a szeméből.

Azt mondja, ne féljek. Hogy biztonságban vagyok. Hogy alvásra nagyobb szükségem van, mint bármi másra.

Lekapcsolja a villanyt. Becsukja az ajtót.

De én nem alszom.

Csak nyolcéves vagyok, de felismerem a hazugságokat, amikor hallom őket.

3.

– Szia, Csipkerózsika!

Felkaptam a fejem, és majdnem oldalra tántorodtam. Elkaptam az oszlopot, aminek támaszkodtam. Képtelen módon elbóbiskoltam várakozás közben. Vagy talán nem is olyan képtelenség. Aludtam egyáltalán az elmúlt huszonnégy órában?

Thomas „Szeg” Russo masszírozott felém; aprócska srác rendetlen, fekete hajjal, és átható pillantású kék szempárral. *Kickpuncher* pulóver, és bézs színű, bő, nagy zsebes nadrág van rajta; terepmintás hátizsákjának pántjaiba mindkét válla befűzve.

– Nem mutat jól, ha a kapuban kómázik az ember. – Szeg a fejét csóválta. – Meg kellett volna csípned egy helyet Wilsonék tüzénél. Úgy tűnik, azok a csávók totál kicsinálták magukat a szabad ég alatt.

– El fogunk késni – mormoltam, elnyomva egy ásítást.

– Senkit sem fog érdekelni. – Szeg vigyora elfanyarodott kissé, ahogy a reggeli borzongást elűzendő összedörzsölte a kezét. Táskákat vettem észre az ő szeme alatt is. – Ami azt illeti, kíváncsi vagyok, hány gyerek fog egyáltalán megjelenni.

Ellöktem magam az oszloptól. – Valójában senki sem *tud* semmit. Még nem. És nem hiszem, hogy az igazgató hirtelen megtanul lazítani.

– Várj, várj, várj! – Szeg lekapta a hátizsákját, kihúzta a cipzárt, és előhúzott egy vasárnapi képregényekbe göngyölt vaskos pakkot. Fél térdre ereszkedve feltartotta a ronda csomagot, a fe-

jét hűségesküt tevő lovag módjára lehajtva. – Kérlek, fogadd el ezt az ajándékot, jelképeként múlhatatlan örömömnek, melyet az ébreszt bennem, hogy eltelt egy év, és még mindig élsz.

Elfehérédtem, a gyomrom hirtelen felkavarodott.

Eltelt egy év, és még mindig élek. Valóban?

Szeg felpillantott. Felismerte a feszengésemet, ha az okát nem is. Gyorsan felállt, és elvörösödő arccal a kezembe nyomta a csomagot. – Bocs. Próbáltalak tegnap megtalálni, de... – Nem fejezte be a mondatot, az arca megrándult.

Tudta, hogy gyűlölöm a születésnapokat. Hogy amikor tehetem, egyedül töltöm őket.

Csak azt nem tudta, miért.

Szeg a legjobb barátom volt, és teljesen pótolhatatlan. Egyike annak a néhány dolognak, amit a táj látványán kívül szerettem Fire Lake-ben. Nem voltam képes kockára tenni a barátságunkat azzal, hogy elmondom neki az igazságot. Nem bírtam volna elviselni, ha *ő is* örültnek gondol.

– Nem lett volna szabad vened nekem semmit – korholom. Minden évben azt mondom neki, hogy ne vegyen. És *ő* azért minden évben vesz valamit.

Szeg ismét elvigyorodott. – Ha ettől jobban érzed magad, nem vettem. Loptam.

A szememet forgattam, miközben feltéptem az újságpapírt. Miután átszakítottam a majdnem hibátlan szalagot, egy apró kartondoboz hullott a kezembe. Egy Ray-Ban vintage napszemüveg volt benne. Ezüstkeretes. Tükröződő lencsés.

Feltettem. Tökéletesen illett rám.

Egy kőmerev arc képe hasított az agyamba. *Ő is* ilyen szemüveget viselt.

Elhessegettem ezt. Nem fogja az életem minden pillanatát beárnyékolni az a gonosz rohadék. Kit érdekel, ha hasonlítanak? Nekem tetszik ez a nyavalyás napszemüveg.

– Odanézzenek! – Szeg diadalmasan összecapta a kezét.
– Tökéletes! Ki most a legdögösebb csaj? Melinda Juilliard Wilder, úgy ám!

– Elhallgass, dinka! És ma ne mondd mind a három nevem, mert anyám ideges lesz!

Ráadásul utáltam is a középső nevem. Ez volt az egyetlen apai örökségem – a név, melyen egy előkelő előadó-művészeti konzervatóriummal osztoztam, ami az ország másik végében volt. De én nem tudtam táncolni. Sem színészkedni. Még hangszeren sem játszottam. Újabb fogyatékosság, köszönhetően annak az embernek, akit nem ismertem.

– Most min húzta fel magát Virginia? – Szeg elcsaklizta a napszemüveget az orromról, és feltette magának. – Valami tegnapi dolog? Megsértetted a Jézuskát a zárt körű szülinapi zsúron?

– Nem volt semmi. – Elindultam az úton. Nem szívesen hazudtam Szegnek, de a beszélgetés ingoványos terepre kanyarodott. Azt kívántam, bárcsak rajtam lenne még a napszemüveg, és eltakarná a szemem.

Szeg felzárkózott mellém. – Igazad van, mozognunk kell. – Visszaadta a napszemüveget, és rántott egyet a nadrágján. – Az osztálytársaink nem fogják tudni, *mit* csináljanak, ha a legmenőbb fiú és lány elkésik a Bejelentés napján. Alighanem összeszarják magukat.

Felhorkantam. Elballagtunk a Quarry Roadig, aztán befelé indultunk a városba. Szelíd szellő fodrozta a tavat, mely zafírhoz hasonlatosan csillogott a völgy szívében. Áthaladtunk pár csendes városrészben, mielőtt balra fordultunk, a Library Avenue-ra. Az utcanevek Fire Lake-ben meglehetősen egyértelműek. A hely soha nem volt elég nagy ahhoz, hogy kreativitást igényeljen.

– A NASA nagyon hazavágta az üzletet ebben a hónapban – mondta Szeg, üres lakóépületek csoportjára mutatva a csónakkikötő mellett. – Apámnak nulla munkája volt. Egyetlen turistánál sem dugult el a vécé.

– Az emberek otthon maradnak, gondolom. Várnak. Egyszerűen most nincs itt az ideje a Fire Lake-i kiruccanásoknak.

Szeg felemelte mindkét kezét, és színpadiasan forgatta a szemét. – De az *Outdoor Weekly* szerint mi vagyunk a Sziklás-hegység legjobb hétvégi kirándulóhelye! Hát hol is lenne a Földön ennél jobb hely, ahol az ember az utolsó napjait eltölthetné?

– Nagyon buták tudnak lenni az emberek, mi?

– A legrosszabbak.

Az út az iskolába általában húsz percig tart, hacsak nem vacak az idő. De aznap reggel hétágra sütött a nap a kék égbolton, és a hőmérséklet tizenkét-tizenhárom fok körül volt. Pompás nap az észak-idahói hegyekben. Mintha ez az egész egy vicc lett volna.

Ahogy mélyebbre jutottunk a városban, az elhanyagoltság szokatlan jelei kezdtek mutatkozni. Egy betört jelzőlámpa. Szemét az árokban. Egy Explorer két keréssel a járdán parkolt, a szélvédőre írt üzenet így szólt: „A tiéd lehet, seriff.”

Fire Lake-ben születtem, ismertem, mint a tenyeremet. Azelőtt soha nem láttam ilyesmit. A rendetlenség rossz érzést kellett bennem.

Dübörgő zene ütötte meg a fülem, a sarkon egy csicsás Wrangler fordult be, a hátuljára egy krómozott fegyvertartó váz volt hegesztve. A tetejét leengedték, és három félmeztelen fiú könyökölt ki az oldalain.

– Ó, a francba – sóhajtott fel Szeg búslakodást mímelve, ahogy elrepszettetek az úton. – Lekéstük a járatunkat. Pedig ma is nagyon szerettem volna villogni a puskákkal.

– Inkább hason csúszom, semmint hogy beszálljak Ethan kocsijába. Akár új, akár nem.

Szeg a fejét csóválta. – Ne bánts a pajtásaimat! A jövő héten kempingezni megyünk, igazi fiús muri lesz. Alighanem leisszuk magunkat. Elejtünk valamit, és megesszük. Mámorító lesz.

– Remek. Én wellnessezni megyek Jessicával meg a csapattal.

Szeg Ethan Fletchernek köszönhette a becenevét, bár nem úgy sült el a dolog, ahogyan Ethan tervezte. Amikor hatodik

osztályosok voltak, Ethan és a Nolan ikrek tréfából egy hirdetőtáblához rögzítették Thomast, odaszögelve a ruháját. Ott hagyták, ő pedig lógott, szánalmasan és megalázottan, amíg Mr. Hardy rá nem talált. Másnap a zsibongóban a többi fiú elkezdte Rajzszegnek nevezni.

Amikor Thomas meghallotta, azonmód magáévá tette a nevet, és utána csakis arra hallgatott, ha Szegnek szólították. Fel nőttek. Tanárok. Osztálytársak. Évfolyamtársak. Még az órákon is. Véglegesen Szeggé vált. Egy idő után még Ethan is megpróbálta ezt *abbahagyatni* vele, de Szeg nem állt kötélnek, még verés után sem. Egy sziklatömb is példát vehetett volna ennek a kölyöknek a makacsságáról.

– Hú, ez aztán a csüggesztő duma. – Szeg megtorpant kedvenc kávézónk, a Walley Grounds ponyvateteje alatt. A kávézó bejárati ajtajára egy kézzel írott üzenetet ragasztottak:

ZÁRVA, AMÍG... ISTEN ÁLDJON!

Szeg vállá előrerokadt. – Ez a világvége dolog totál leheraszt. Lehet, hogy mind meg fogunk halni, de ettől nekem még szükségem van koffeinre. Jobban teszik, ha újra kinyitnak, más-különb en *hosszú* lesz a várakozás a nagy bummmig.

Tudtam, hogy viccel, de a megjegyzéstől savanyú lett a kedvem.

Felejtsd el a következő hónapot. Istenem, milyen lesz a holnap, ha rossz hírt kapunk?

– Te valószínűleg frontális becsapódásra ácsingózol – mondtam, próbálva tréfával elütni a dolgot. – Nuku vizsgák.

– De akkor *velünk* mi lesz? – Szeg nagyokat pislogott, közben kezébe kaparintotta az enyémet. – Ha az van megírva, hogy az Üllő szétlapítja Idahót, az utolsó pillanataimat veled szeretném tölteni, legurulva a lejtőkön, ahogy gondtalan gyerekkorunkban csináltuk. Becses emlékek! Mint boldog esőcseppek, kettős szivárvány a...

– Ó, hallgass már el! – Finoman megtaszítottam a vállammal, és kivettem a kezéből a kezemet. A lökéstől tompa fájda-

lom támadt a vállamban. Megdörzsöltem a félhold alakú heget a ruhám ujjá alatt. Mindig égett a „különleges” születésnapjaim után.

Elkomorodtak a gondolataim, a fejem belsejében gyorsan peregve villantak fel az események, amelyeket a támadás során elszenvedtem.

Lehet ugyan, hogy küszöbön áll a világvége, de mit érdekel engem?

Az én világom folyvást véget ért.

Szótlán maradtam, miközben elhaladtunk a könyvtár mellett, és megérkeztünk az utca végén az iskola környékére. Fire Lake-ben egyetlen jókora kampusz van az alsó és felső tagozatosok, valamint a középiskolások számára. A két alsóbb fokú intézmény az utat szegélyezi, amely zsákutcaszerűen torkollik a középiskola parkolójába.

A helyek jobbára üresek voltak.

– Megmondtam neked. – Szeg szórakozottan megdörzsölt az állán egy horzsolást. Tudtam, hogyan tett szert rá, és hogy *erről sem* beszélünk. – Ennek a hülye városnak a fele éppen most az ágya alatt lapul. – Elsötétült az arca, ahogy az aszfalton csoszogott szétaposott sportcipőjében. – Talán nem is annyira ostobák. Minek iskolába menni, ha már nincs messze a halál?

Megrándult az arcom. Szeg félreértett. A karját a vállamra csúsztatva átölelt.

– Miért nem találkozunk iskola után? – Az új napszemüvegem feltartóztatta Szeg fürkésző pillantását. – Nézhetnénk a Bejelentést Bedfellow-nál. – Ha jó hírt közölnek, valószínűleg kapunk pár italt ingyen.

Megráztam a fejem. – Megígértem anyának, hogy otthon leszek. Egész héten magával hordta az anyja régi Bibliáját. Tudod, hogy van ez nála. Ő holtbiztosra veszi, hogy az Üllő egyenesen a mi tetőnkön keresztül fog becsapódni.

– Ez a megye éppen aszteroidáknak való – mondta Szeg könnyeden, miközben átvágtunk a parkolón. – Az úrbéli kövek

bizonyára éppen otthon érzik magukat a drágakőállamban¹. Az elhamvadt maradványaink meleg fogadtatásban részesítik majd őket.

Önkéntelenül megborzongtam. – Van a CNN-en egy óriási szalagcím, ami bolygógyilkosnak nevezi. Még egy rémisztő GIF-et is csináltak, amin szétzúzódik a világ. Ki az ördögnek hiányzik ez a látvány? Ha *bárbová* is becsapódik a Földön...

– „AZ EMBERISÉG KORÁNAK VÉGE LESZ!” – Szeg szélesre tárta a karját, az ajkán halvány mosoly játszott. De nem került el a figyelmem, hogy a keze remeg egy kissé. Még Szeg Russónak sem ment könnyen, hogy csúfot üzzön a megsemmisülés nagyon is elképzelhető kilátásából. Félt, mint mindenki más.

Mindenki, kivéve engem.

Próbáltam valóságos fenyegetésnek érezni az aszteroidát. Tudtam, hogy az Üllő a Naprendszeren kívülről jön, egy hatalmas szén, nikkell és vas alkotta golyóbis, észveszejtő, másodpercenként 300 km-es sebességgel száguld, és hogy egy ilyen objektum becsapódási energiája több mint egymilliárd hidrogénbomba kinetikus erejével érne fel. Három héttel ezelőtt észlelték először, most éppen a külső bolygók mellett haladt el. Kevesebb mint egy hónap múlva volt esedékes a Földbe ütközése, hacsak nem suhan tovább, épphogy elkerülve a bolygónkat.

Eleinte úgy becsülték, hogy az esély egy a héthez. Egy héttel később borúlátóbban azt mondták, hogy kettő az öthöz. A legutóbbi napokban néhány független tudós az interneten 50-50%-os valószínűségről kezdett beszélni, forráspontra hevítve a globális feszültséget. Ilyenformán az aznap esti Bejelentés hivatalos válasznak ígérkezett a kérdésre, hogy vajon mind meghalunk-e. Kevesebb mint tizenkét óra, és jön a visszszámolás.

A mi kis városunk mégis úgy döntött, hogy minden megy tovább úgy, mint rendszerint. Az iskola. Az üzletek. A közszol-

¹ Idaho beceneve.

gáltatások. Fire Lake vezetői határozottan homokba dugták a fejüket, és minden polgárt arra biztattak, hogy kövessék a példájukat. Meglepetésemre a többség ráállt a dologra, még én is. Gondolom, úgy tenni, mintha minden rendben lenne, kényelmesebb, mint beismerni, hogy talán nagyon, de tényleg nagyon nem állnak jól a dolgok.

Személy szerint én szinte semmit sem éreztem. A világot elpusztító szuperkötömb fogalma egyszerűen túl elvont volt számomra. Huszonnégy órával korábban, hajnalban egy férfi betört a mobilházunkba. Vállon és mellbe lőtt, majd kétszer fejbe.

Az valóságos volt. Az olyasmi volt, amitől van ok félni.

Felénk tartó űrsziklák? Ezzel nem tudtam mit kezdeni. Persze lehetséges, hogy tagadásba menekültem.

– És ha utána találkoznánk? – Szeg nem volt hajlandó nemleges választ elfogadni. Az udvarra vezető járdához értünk, és pillanatok kérdése volt, hogy másokba botlunk. – Akárhogy lesz is. Ugyan már! Ha rossz a hír, kimehetünk a régi bányászkunyhóhoz, és megbeszélhetjük, mit vegyünk fel az űrbéli törmelék általi megsemmisüléshez. Kidolgozhatjuk a készletfelhalmozási stratégiánkat.

Vettem egy mély lélegzetet. Bólintottam. – *Ha* le tudok lécelni.

– Ez egy randi! – Kiáltotta Szeg, aztán nekiiramodott a járdán, karját a magasba lendítve, miközben tovább kurjongatott: – Randi! Randi! Egy világvégi randi!

– Nem is randi, te lökött! – De azért nevettem.

Legalább akadt valaki Fire Lake-ben, akinek volt némi oka vidámságra.

4.

A szekrényemhez siettem, mielőtt megszólalt a csengő.

Lehorgasztott fejjel gyorsan lépdeltem végig a folyosón, a karomat szorosan összefonva a mellkasomon. Engem soha nem mondtak társaságkedvelőnek, de aznap reggel végképp arra törekedtem, hogy láthatatlan legyek.

Egy dolog rólam: nem szoktam könnyen barátkozni. A képesség, hogy bízzunk, a tartós kapcsolatok előfeltételének tűnik, és én rendszerint kudarcot vallok ezen a téren. Alig szoktam önmagamról bármit is megosztani másokkal, és ennek az önként vállalt elszigeteltségnek megvannak a maga következményei.

Az igazat megvallva valószínűleg többről van szó, mint csupán a gyilkosságokról. Tudom, hogy másképp látom a világot, mint a többiek. Lehet, hogy zárkózott vagyok. És a Fire Lake-i középiskolában – ahol a sorból kilógóknak soha nem termett sok babér – ez elég ahhoz, hogy kirekesztődjön az ember.

Hozzászoktam a számkivetettséghez. Majdhogynem kedvettem leltem benne.

Így hát aznap reggel *természetesen* sarokba szorítottak azok, akiket a legkevésbé vágytam látni.

– Szia, Melinda! – kiáltotta Ethan, odacammogva hozzám a folyosón a dzsekijében, melyen egy főiskolai csapat neve díszelgett. Rövidre nyírt, szőke haja és hegyes orra volt; elképesztően jóképűnek tűnt, amíg rá nem jött az ember, micsoda seggfej. Apró szája mosolyra görbült. Előszeretettel használ-

ta a teljes nevem, mert utáltam. Egy csapatnyi gyerek lépdelt a nyomában.

Egyik arcról a másikra kaptam a tekintetem. Ethan. Sarah Harden, és országos barátnője, Jessica Cale, aki hozzá hasonlóan tagja volt a szurkolólányok csapatának. A Nolan ikrek lánghólan vörös hajukkal. Noah Livingston. A csupa ragya Charlie Bell. Toby Albertsson.

Jóindulattal is úgy írnám le ezt a társaságot, mint a lehető legrosszabb dolgot, ami csak megkörmölyezhet valakit.

Harmadik osztály óta ismertem Ethant, és soha nem jöttünk ki jól. A többiekkel külön-külön elvoltam – ha tetszett, ha nem, együtt cseperedtünk, akár egy hatalmas rakás kölyökkutya –, de együtt szemetek tudtak lenni. Amiként éppen most is.

Ethan nekitámaszkodott az enyém mellett lévő szekrénynek. A többiek változó mértékű érdeklődéssel legyező alakban szétnyíltak. Sarah és Jessica szinte egy pillantást sem vetettek rám; nyugtalanul társalogtak a Bejelentéssel kapcsolatos legutóbbi jövendölésekről. Ha lett volna iskolai szépségverseny, biztosan első és második helyezést értek volna el, bár aztán képesek lettek volna késhegyig menően összevitatkozni, hogy melyiküké az elsőség.

Noah hátramaradt; a telefonját babrálta. Jóképű, világosbarna hajú és zöld szemű fiú volt; a jelenlétemben ritkán szólalt meg, és amúgy sem beszélt sokat. Az apjái volt a síszálló az északi lejtőkön, és ő minősült a leggazdagabb embernek a városban. A másik négy fiú viszont – Chris és Mike Nolan, Charlie és Toby – osztatlan figyelemmel fordult felém.

– Segíthetek, Ethan? – A legsemlegesebb hangon szólaltam meg, ami csak telt tőlem.

– Csak kíváncsi vagyok, mennyire vagy felkészülve a katasztrófára. – Próbált komolyan nézni hideg kék szemével. – Készen állnak a mobilháziparkban az Üllő becsapódására?

Az aszteroida említésétől nyugtalanság hulláma söpört végig a csoporton – a félelem kifinomult, ide-oda táncoló, kopogó

szelleme. Felfigyeltem olyan apró jelekre is, amiket a legtöbb ember talán nem érzékel, de nekem gyakorlatilag kiáltással értek fel. Chris Nolan résnyre húzta össze a szemét, miközben a fivére egyik lábáról a másikra állt. Charlie ujjbütykei elfehéredtek a füzeten, amit fogott. Sarah félbehagyta a pletykálkodást, a kezét eper szőke hajához kapta, és beletúrt.

– Készen, ahogy bárhol máshol – feleltem lomhán, bezárva a szekrényemet. – Mivel nem számít, *hol* csapódik be.

Toby felhorkant. Chris bólintott, mintha rátapintottam volna valamire.

– A mobilházakat nem építik igazán erősnek – mondta Ethan tárgyilagos hangon, egy közeli lakattal játszadozva. – Az bennük a jó, hogy nem veszít sokat az ember, ha szétlapulnak.

Forróság szökött az arcomba. Noah-ra pillantottam, aki a homlokát ráncolva Apple óráját nézegette. Nem csatlakozott Ethanhöz, de a kisujját sem mozdította, hogy a segítségemre legyen.

Lesütöttem a szemem. Minek is fordulnék hozzá? Noah jól nézett ki – magas volt, szálkás izomzatú, úszásra termett testalkatú, a kocsijával, a ruháival, az életvitelével mindenkit maga mögé utasított Fire Lake-ben –, de soha nem foglalt állást semmilyen témában. Nem is érdekelte különösebben semmi, amennyire meg tudtam állapítani.

Valami mégis mindig ott motozott az agyamban vele kapcsolatban. Talán mert ugyanakkor volt a születésnapunk. Ilyen alkalmakkor az általános iskolában mindig arra kényszerítettek bennünket, hogy egymás mellett álljunk, hallgatva a többi gyereket, akik azt a béna dalt énekelték. Megünnepelve egy napot, amely számomra rettegetté vált.

A Fire Lake-i gimnázium az egyetlen középiskola volt a városban, mindössze kétszázhusz diákkal. A törésvonalak főleg a pénz és a sport kapcsán alakultak ki. A szép lányok a szurkolócsapatban persze megtalálhatták az utat a népszerűséghez. A diákok

szüleinek negyede alkalmazta a többiekét, amely tényről soha, senki sem feledkezett meg. A köztünk lévő repedések már a középiskolában elkezdtek megjelenni, és soha nem is tűntek el.

– Köszönöm az aggódásod – mondtam hűvösen, átfurakodva az engem közrefogók gyűrűjén. – Soha nem jutott eszembe, hogy a mobilházakat nem építik aszteroidabiztosra.

Ethan elmosolyodott, ahogy visszavonulót fújtam. – Másfelől viszont bevontathatja az ember a kecóját egy barlangba, vagy ilyesmi. Hogy biztonságosabb helyen legyen.

Páran kuncogtak a viccelődésem hallatán, de nem értem annyit, hogy vesződjenek velem. Ethan hagyta, hogy menekülőre fogjam a folyosó irányába, és elfordult.

Ekkor felcsendült egy hang. – Nátatok persze valószínűleg *sokkal* biztonságosabb.

Szeg annak a teremnek az ajtaja mellett állt, ahol az első óránk volt. Ethan bosszús pillantást vetett feléje. – Még szép, Rajzszeg. – Ethan apjáé volt a város egyetlen élelemiszer-áruháza, és a puccos Hillside Gardensben laktak.

– Szeg! – Megpróbáltam beráncigálni a terem biztonságába. – Ne ma...

– Nem, nem! Nem erről van szó! – Szeg elhúzódott tőlem, és olyan hangosan beszélt, hogy mások is figyelni kezdtek. – Tudod, Isten mindig a részegeket meg a bolondokat pártfogolja. És apád mindkét szempontból áldott. Szóval a Fletcher-ház gyakorlatilag biztonságos menedék.

Ethan pislogott, a nyaka és az ábrázata elvörösödött. Aztán megmerevedett az arca.

Sarah a szemét forgatta. Jessica kezét a szája elé kapva kuncogott.

Megszólalt a csengő, és mindenki összerezzen.

– Viszlát később, haver. – Szeg beslisszolt az ajtón.

Ethan a hült helyére meredt, aztán rám nézett, mintha a bűntársa volnék Szegnek. Ismét elvigyorodott. – Mondd meg a barátodnak, hogy hibát követett el.

A teremben odasiettem, ahol Szeg higgadtan rakosgatta a dolgait a padon, amin osztoztunk. A Nolan ikrek egy pillanattal később léptek be – Chris vállig érő lófarkat viselt, Mike rövidre nyírva és zselével felállítva hordta vörös haját. Chris egy dumagép volt, aki szeretett kavarni, bár ő maga nem jelentett veszélyt. Mike-nak alig lehetett hallani a szavát.

Chris a fejét csóválva kuncogott, miközben leült. – Tökös gyerek vagy. Ezt elismerem. De ha a helyedben lennék, iskola után keresnék egy új útvonalat hazafelé.

– Köszí, Mike – felelte Szeg, pontosan tudva, hogy Chrishez beszél.

Chris horkantva húzta ki a hátizsákja cipzárját. – Hülye, aki keresi magának a bajt – mormogta számomra is hallhatóan.

Szegre támadtam. – Minek csináltad ezt? Ethan nem fogja annyiban hagyni.

Szeg a táskájában kotorászott, látszólag fesztelenül.

– Mert olyan kedvem volt. És leszarom Ethant, az egy seggfej. Legközelebb talán majd gondolkodik, mielőtt ugat.

– *Ki fogja* verni belőled a szart, azt fogja csinálni.

Szeg vállat vont. – Nem ez lenne ez első alkalom. Volt már részem rosszabban is. – Akaratlanul az arcán lévő horzsoláshoz emelte a kezét. Mindketten elhallgattunk. Lehetséges, hogy Szeg tényleg *tudatosan* kereste a bajt.

Aztán önkéntelenül is elnevettem magam. – Hülye részegesnek nevezted az apját.

– Még szép. – Szeg felvillanyozott pillantást vetett rám. – *Tényleg* dühösnek tűnt, mi? Chrisnek igaza van, jobb lesz, ha ma délután ászok egy alagutat innen kifelé.

Az angolóra eseménytelenül telt. Csengetéskor Szeg vilámgyorsan kiviharzott az ajtón. A következő óránk mindjárt a folyosó túloldalán volt, de értelmetlen lett volna kockáztatni. A sarkában maradva követtem, amikor valaki a nevemet bömbölte a folyosón.

– Min Wilder!

Balra pillantottam. Myers igazgató lépett elő a főirodából.

– Csodás... – Mormogtam az orrom alatt, miközben iskolánk rettenthetetlen vezetője felém indult; a jobb térdem nem hajlott, köszönhetően egy repesz okozta sérülésnek, melyet az első iraki háborúban szenvedtem el. Odasiettem volna, hogy lerövidítsem a távolságot, de Fire Lake-ben minden diák tudta, hogy az igazgató fogyatékoságáról nem szabad tudomást vennie az embernek – hacsak nem vágyik egy húszperces előadásra arról, milyen kevéssé zavarja őt a sebesülése.

– Igen, Mr. Myers?

– Ma időpontod van dr. Lowellnél – mondta szigorúan a nagydarab, széles vállú, hatvanas éveinek derekán járó férfi, akinek kerek arcát gyűrűlő, ősz haj keretezte. Minden áldott nap bő, sűrű nadrágot, és végig begombolt kockás inget viselt. A botjára támaszkodva szemügyre vett bifokális szemüvege bronzkerete felett.

– Igen, tudom, uram.

Myers szigorú tekintettel nézett rám. – A speciális ülés nem marad el, bármi van is ezzel a Bejelentés-dologgal... meg... meg ezzel az egésszel. Megkértek, hogy erről külön szóljak neked.

Sóhajtottam egyet, még mielőtt el tudtam volna fojtani.
– Rendben, Mr. Myers.

– Ezen a hétvégén volt a születésnapod, ugye?

Megdermedtem a meglepetéstől. – Igen. – Csak óvatosan.
Vajon miért tartja számon?

Myers jól megnézett magának, mintha arra számítana, hogy mondok még valamit. Pedig a legkevésbé sem állt szándékomban megszólalni. – Hát – mondta végül, és a szabad kezét felemelve megvakarta ráncos fülét –, jól van akkor. Ügyelj rá, hogy ne késs!

– Nem fogok. – Miután elengedett, sietve visszavonultam a terembe, ahol a második óránk volt.

Szeg a padunkban ült, egy tollat forgatva az ujjai között.
– Úgy tűnt, jól mulattok. Mit akart a Nagy Ember?

– Csak egy barátságos emlékeztető volt, hogy látogassak el a pszichiáteremhez. – Leroskadtam Szeg mellé a helyemre. Amikor csak lehetett, egymás mellett ültünk az óráinkon.

– A mi nyavalyás igazgatónktól. Utálok ezt a beltenyészett várost.

Bólintottam, és belül jobban háborogtam, mint kimutattam. Myers gyakorta látszott érdeklődni a terápiás üléseim iránt, és nem ez volt az első eset, hogy közvetítette dr. Lowell üzenetét. Az érintkezés nem tűnt helyénvalónak. És miért kérdezett a születésnapomról?

– Gondolod, hogy megpróbál egyetemre menni velünk? – kérdezte Szeg.

Régi vicc, de azért felvihogtam. Világéletünkben Andrew C. Myers volt az igazgatónk, és az évfolyamunkkal lépést tartva lépdelt feljebb és feljebb a rendszerben. Az előléptetései bizarr időzítései folytán soha nem volt másik vezetője az általam látogatott iskoláknak, dacára annak, hogy háromba is jártam.

Biológia. Spanyol. Aztán ebéd. Szeg bölcsen elkerülte az étkezőt, engem egyedül hagyva. A diákok csoportokba verődve sutyorogtak a Bejelentésről, és egytől egyig igyekeztek túltenni az előttük szólón a színlelésben, hogy mennyire kevésbé törődnek a dologgal.

De a nevetgélésük üresen csengett, elárulta őket a toporgásuk és a kéztördelésük.

A délután még fájdalmasabbnak bizonyult, mint a délelőtt.

Algebraórán Mr. Fumo kiosztott egy feladatlapot az előző heti anyagból, aztán egész idő alatt a telefonja frissítésével bíbelődött, és az órára tekintgetett. A hetedik órán Mrs. Cameron folyvást belezavarodott a mondandójába, és önmagát ismételtette. Miután harmadszorra is nekifutott, hogy megkísérelje elmagyarázni Akkon ostromát, feladta, áldást kívánt mindannyiunknak, és elengedte az osztályt.

Gyorsan összepakoltam, remélve, hogy lopva átsprintelhetek a parkolón. Szeget nem láttam matekóra óta – az órarendünk

nem volt teljesen azonos az osztott testnevelés miatt, plusz Szeg a legkevésbé sem érdeklődött az európai történelem iránt, ezért inkább a háztartást választotta helyette.

De a reményem, hogy simán lelécelhetek, hiú ábrándnak bizonyult. Ahogy kiléptem a főépületből, hallottam, hogy nevetés visszhangzik az udvaron. Tömeg verődött össze a parkoló melletti sarokban. *A francba!*

Odarohantam, és keresztülfurakodtam a báméskodók gyűrűjén. Ethan hátracsavarta Szeg karjait, és éppen a beton felé nyomta az arcát. A barátom kapálózva próbált szabadulni, de legalább huszonöt kilónyi hátrányban volt. Toby és Chris vigyorogva ösztökélték Ethant, míg Jessica és a szurkolócsapat más tagjai úgy tettek, mintha tiltakoznának. Sarah szenvtelenül nézte a történéseket, és unatkozni látszott. A körön túl Noah egy oszlopnak támaszkodott, réveteg tekintettel. Minél jobban küzdött Szeg, annál nagyobb lett a tömeg.

– Ethan, engedd el!

Ethan rám nézett, és elmosolyodott. – Ó, szia, Melinda. Örülök, hogy itt vagy. Szeg mindjárt elénekel nekünk a „Bad Bloodot”, és ezt nem szabad kihagynod.

Látván, hogy én is őt nézem, Szeg kétszer akkora erővel küzdött a szabadulásért, és a szeme olyan módon szűkült résnyre, ahogyan korábban már sokszor láttam. – Eressz el, te seggféj! Figyelmeztetek!

– Különbem mi lesz? – kérdezte Ethan éneklő hangon. – Mondtál a családomról néhány csúnya dolgot, szóval most haragban vagyunk. Azt akarom, hogy énekelj erről. Mind ezt akarjuk, ugye? – Körös-körül nevetés támadt. Sóvár vágyakozás tükröződött az arcokon, mintha az erőszak látványa oldaná a nap elviselhetetlen feszültségét. Gyorsan kezdett elfajulni a dolog.

Ethan magasabbra rántotta Szeg karját, aki felkiáltott fájaldalmában.

– Vannak még jó vicceid, Thomas? Szeretném hallani őket. Vagy talán most már mindent kiadtál magadból?

– Anyádnak ezt kérdeznie sem kellett! – Szeg rúgott egyet a lábával. Nem talált.

A nézőközönség halk *hűt* hallatott. Chris Nolan heherészett. Toby táncolt és kurjongatott.

Ethan szeme elborult.

A fenébe is, Szeg!

Megragadtam Ethan karját. Éreztem, ahogy feszülnek az izmai. Lepillantott a kezemre, aztán fel, szaporán pislogva. Egy másodperc töredékéig úgy tűnt számomra, mintha nem ismerne meg.

– Lassan a testtel! Szegnek csak a szája jár, mint mindig.

Ethan a fejét ingatta, lerázva magáról a kezem. Megperdítette Szeget, elkapta az ingét, és közel húzta magához. – Nem beszélhetsz így velem, Thomas! Soha az életben!

– Csókold meg a seggem! – Szeg előrefejt, telibe találva Ethan orrát.

Ethan szorítása engedett, és Szeg kiszabadult.

De nem futott el, az idióta. Mindenki megdöbbenésére Ethannek rontott.

A rohadt életbe, Szeg!

Ethan ösztönösen háritott, majd teljes erővel bemosott neki egyet.

Egy második, hangosabb *hú* szállt fel a csődületből.

Szeg a földre esett, mint egy kicsontozott csirkemell.

– Állj! – Szeg és a barátom közé ugrottam. – Most már elég!

Rám ordítottak, hogy menjek onnan. Chris és Toby viháncoltak, és kiabálva biztatták Ethant: – Intézd el! – és: – Végül csak egy maradhat!

Szeg egy oszlopba kapaszkodva feltápászkodott; harákkolt és köpködött. – Csak ennyit tudsz? – zihálta, megtörölve a száját a kézfejevel, aztán nyugodtan szemrevételezte a csuklóján a vörös kulimászt. – Úgy ütsz, mint egy ribanc.

– Ne! – kiáltottam Ethanre, és a karomat széttárva elé álltam. – Már a földön van! Győztél, oké?

Ethan a szemembe nézett. Hunyorgott. Aztán kikerült, és rátiport Szeg kezére. A barátom felüvöltött, Ethan pedig leguggolt mellé, hogy a szemébe nézhessen. – Készen állsz Taylor Swiftet tolni, Thomas? Melegítsd be azt a szép hangodat.

Ökölbe szorítottam a kezem, és már majdnem én is valami hülyeséget csináltam, amikor egy hang harsant a körön kívülről. – Hé, Ethan!

Ethan bosszúsan felpillantott. Észrevette Noah-t, aki az óráját böködte, és a parkoló felé mutatott. – Húzzunk már innen, haver! Éhen pusztulok.

– De Szeg még nem énekelt.

Az udvar túloldalán hirtelen kitárult egy ajtó.

Myers igazgató lépett ki. – Mi folyik ott?

A csödület füst módjára oszlott szét, Ethan meg a barátai eliszkoltak a többiekkel. Pillanatok múltán nem volt ott más, csak én, Szeg, és az igazgatónk.

Myers odasántikált hozzánk, lepillantott Szegre, és ráncba szaladt a homloka. – Egy kicsivel többet kaptál, mint amennyit meg tudnál rágni, mi, fiam?

– Á, csak egy kis belsőfül-fertőzés. – Szeg bizonytalanul láb-ra állt. – Sokszor el szoktam esni.

– Ki művelte ezt? – kérdezte Myers élesen.

Szeg szótlán maradt, tekintetét a sportcipőjére szegezte.

Myers mordult egyet, aztán felém fordult. – Wilder kisaszszony! Volna szíves megosztani velem, ki tángálta el Mr. Russót? Bár lefogadom, hogy én is ki tudom találni.

Kinyitottam a szám, aztán becsuktam. Ez Szeg ügye volt.

– Értem. – Myers levette a szemüvegét, és tisztogatni kezdte egy zsebkendővel. – Nos, normális esetben mind az irodámba mennénk, hogy tisztázzuk ezt az egészet, de ez nem egy normális nap. Ha jól alakulnak a dolgok ma este... amennyiben jó hírt kapunk... – Mogorván megrázta a fejét, mintha nem tudná, hogyan folytassa. – Majd holnap megbeszéljük.

Egy csalódott apa tekintetével meredt rám. – Tud gondoskodni arról, hogy Mr. Russo sérülései megfelelő ellátásban részesüljenek? *Anélkül*, hogy elmulasztana megjelenni a találkozóján?

– Persze. – Lehajoltam a táskáinkért. Szeg eltűzött méltósággal igazgatta az öltözetét, majd botorkálni kezdett a parkoló felé. Myers egy hosszú pillanatig figyelt bennünket, mielőtt visszaindult az épületbe.

A járdaszegélynél értem utol Szeget. – Hé!

Megtorpant, háttal nekem. A kezem a vállára tettem. Érzékelttem, hogy megfeszül. Nem törődve a reakciójával gyengéden, de határozottan szembefordítottam magammal. – Mi az ördögöt képzelte?

– Azt, hogy úgyis szét lesz rúgva a seggem, szóval akár kezdehetem én is a dolgot.

– Hát, feladat teljesítve. Hogy van a kezed?

Szeg fájdalmasan hajlítgatta az ujjait. – Azt hiszem, nem tört el semmim. De rohadtul sajog. Van nálad fájdalomcsillapító?

Előkotortam a táskámból valamennyit, egy csomag papír zsebkezdővel együtt. Miközben Szeg lenyelt három tablettát, én lapogatni kezdtem a máris dagadni kezdő jobb szemét. A keze kezdett egy puffadt húsdarabra emlékeztetni.

Ethan a szemembe nézett, mielőtt rátiport. Miattam csinálta. Mély düh kezdett el fortyogni bennem.

Ethan vigyorgása. Az, hogy mennyire közönyösen alkalmazott erőszakot.

Vagy talán az előző napi gyilkosság véget vetett a béketűrésnek.

Elengedtem Szeget, és észrevettem Ethan Wranglerét a parkoló hátuljában, tucatnyi helyre a hozzá legközelebb álló járműtől. Mindenki gyalogszerrel menekült, talán a Main Street-i kávézóba, azzal a szándékkal, hogy majd visszatérnek a kocsiért, ha tiszta lesz a levegő.

Teljesen egyedül voltunk.

– Gyerünk! – Sietve a Wrangler felé indultam.

Szeg követett, az arcáról lerítt a zavarodottsága. – Mi? Miért?

Miután szétnéztem, és meggyőződtem róla, hogy nincs a környéken senki, benyúltam, és feloldottam a benzintartály zárját. Az utasülés oldalára kerülve észrevettem egy olajos rongyot meg egy WD-40-es dobozt a padlón a hátsó ülés előtt.

– Mit csinálsz? – suttogta Szeg. – Ethan imádja ezt a dzsipet... talán még testileg is.

– Nem kellett volna a kezedre taposnia. – Kettétéptem a rongyot, és a nagyobbik darabját olajba áztattam. Aztán lecsavartam a tanksapkát, és a rongyot a nyílásba dugtam.

Szeg úgy meresztette a szemét, hogy már-már kiesett a fejéből. Lekuporodott a csomagtartó mögé, a tekintetében megújult hev tükröződött. – Szentséges ég, Min! Lehet, hogy ez egy kicsit durva.

– Az is az volt, hogy rátaposott az ujjaidra. – Elbizonytalanodva az ajkam babráltam, próbáltam nem törődni a fejemben ordító józan hanggal. Aztán felfigyeltem egy gyufásdobozra Ethan hamutartójában. *Mintha buzdítana, hogy tegyem meg.*

Verejtékcseppek gördültek le a hátamon. Meggyújtottam egy szál gyufát, és lángra lobbantottam vele a kisebbik rongyot. Az olajba áztatott szövet könnyen tüzet fogott; mohó ujjak módjára vibráltak-tekeregtek a narancsszínű fényindák. Óvatosan a benzintankból kilógó nagyobbik rongyhoz tartottam a lángokat.

Huss.

Szeg talpra szökkent. – Gyerünk! Nehogy észrevegyenek!

– De ne túl gyorsan. – Felálltam, és megfontoltan lépdeltem végig a parkolóhelyek közötti folyosón. – Ne kelts feltűnést!

– Feltűnést. Oké. – Szeg alig bírta megállni, hogy ne eredjen futásnak. – Az nem hiányozna.

Harminc lépés a járdáig. Még tíz, hogy kijussunk a parkolóból. Hozzávetőleg harminc másodperc telt el, bármiféle ered-

mény nélkül. Ahogy átkeltünk az úttesten, aggódni kezdtem, hogy a tervem kudarcot vallott, és vissza kell mennünk, eltüntetni a nyomokat.

Fülsiketítő dörrenés. Megremegett a föld. A vállam fölött hátrapillantva fekete füstoszlopot láttam a fák fölött gomolyogni; közvetlenül alatta dühödt árnyak táncoltak.

Szeg hallhatóan nyelt egyet. – Ó, te jó ég! Ezt most tényleg megcsináltuk! Ha Ethan valaha is rájön...

– Szinte remélem, hogy rájön. – Azzal hátat fordítottam az égbe törő tűzvésznek.

Íme egy másik dolog rólam.

Nem sok mindentől félek. Azok után nem, amiken keresztülmentem.

És éppoly kevésbé vagyok megbocsátó, mint feledékeny.

Mindkettőnk táskáját magamhoz véve vezettem Szeget az utcán, egyre távolabb az iskolától, miközben a szívem a torkomban kalapált. Valahol a távolban vijjogni kezdett egy sziréna.

5.

Magamhoz ölelem a vadonatúj plüsspónit.

Ringatom, előre-hátra.

Imádom. Imádom a fekete-fehér szőrért, olyan, mintha egy sakk-tábla kelt volna életre. Imádom a hullámos, fekete sörényét, mely olyan puha, mint az igazi haj. Imádom a jobb első lába enyhe behajlását, mintha arra készülne, hogy felágaskodjon az ölemben, és leugorjon a kanapéről.

Léleknek nevezem el. Hatvan centi magas, pontos másolata egy igazi lónak. Mindörökké babusgatni fogom.

Ma van a tizedik születésnapom. Csak anya meg én vagyunk; behúzódtunk a mobilházunkba, mivel odakint vihar tombol. A két évvel ezelőtt történtek zavaró emléke elhalványult. Csak olyan volt, mint egy rossz álom, ahogy mindenki mondta.

Az ajándékaim nem kerültek sokba, de azért nagyon kedvesek nekem. Tudom én, hogy nincs sok pénzünk. Jessica is megmondta valamelyik nap, iskola után. De nagyon, nagyon vágytam egy lóra, akivel játszhatok. Nem ám valami gyerekeknek való dologra, mint egy újabb Én kicsi pónim – bár, hogy őszinte legyek, még mindig szoktam játszani a meglévő négygyel. Valami életszerűt akartam. Valamit, ami annyira valóságosnak érződik, amennyire csak lehetséges pajta, széna és csillió dollár nélkül.

És anya megtalálta nekem a tökéleteset.

Körbeugróalom Lelket a szobában, miközben anya a szülinapi tortámat készíti. Túlsordul bennem a boldogság. Minden, ami kell nekem, itt van a mi lakályos mobilházunkban. Minek kéne nekem

az a sok egyéb dolog, amiről Sarah meg Jessica beszélnek állandóan? Tiarák meg manikűrkészletek meg kétrészes fürdőruhák. Olyan hülyeségnek tűnnek.

Bárcsak itt lenne Thomas, de van annyi eszem, hogy ne hozzam ezt fel megint. Árnyék suhant át anya arcán, amikor megkérdeztem, miért nem jön. Az apjához van valami köze. De hát jól van. Majd találkozom vele holnap.

Elcsendesedik a vihar.

– Meg akarod nézni a környéket, Lélek? – A két karomban viszem ki. Anya utánam szól, hogy ne menjek messzire. Nem fogok, ígérem meg.

Vannak, akik szeretnek csúfot űzni a mobilházparkunkból, de tudom, hogy Lélek nem ilyen. A földes ösvények és a vagon sorok tökéletesek egy fürge póninak.

Az eső elállt, de a szél még mindig süvít; reszket tőle a mobilházunk mellett lévő oszlopra szerelt lámpa. A nap lement, és nagyon sötét van. A szokásos éjszakai zajok hiányoznak, valószínűleg a vihar miatt. Nincsenek tücskök. Nincsenek vijjogó madarak. Egyetlen vadászó prérifarkas vonítását sem hallani. Hirtelen nem akaródzik kint lennem, még a saját kis udvarunkon sem.

Mintegy válaszul, mennydörgés hallatszik. Ismét megnyílik az ég.

Mielőtt vissza tudnék sietni az ajtóhoz, szellemszerű alak lép a fénybe, hosszú árnyékot vetve rám, mely a fejemtől a lábujjam hegyéig betakar. Egy pillanatra elvakulok.

Aztán alkalmazkodik a szemem, és meglátom.

A fekete öltönyös férfit.

Itt van, előttem áll a zuhogó esőben.

A két évvel ezelőtti rémálom berobban az agyamba. Vattacukor. A szakadék. A taszítás a hátamon, és a hosszú-hosszú zuhanás. A férfi pontosan ugyanúgy néz ki, mint azon a napon.

Sikoltok, de a hangomat elnyeli a vihar. Lelket a sárba ejtem, a bejárati ajtó felé iramodom, de a szörnyeteg gyorsabb. Így hát egy perdüléssel kitérek, elfutok az eső áztatta ösvényen, és a szomszédos mobilházak közötti keskeny úton igyekszem eliszkolni.

Döngő lépteiket hallok, ahogy keresztülgázolnak a mögöttem lévő pocsolyákon. A rettenetemmel küszködve visszakanyarodom a hátsó sövénynél, remélve, hogy sikerül a házunk mögé kerülnöm és bedörmöbölnöm az ablakon. Anya biztosan aggódik már, miért nem értem még vissza.

Villámok cikáznak keresztül a tintafekete égbolton.

Megdermedek. A férfi előttem van, elállja az utamat. Az ösvényt szegélyező ágas-bogas bokrok közé vetődöm. Van a közelben egy rés a láncolaton. Thomasszal örökösen azt használjuk.

Ágak recsennek egy lépésre tőlem, miközben a sárban mászom. Érzékelem, hogy a férfi nyújtózva próbál elérni engem, de akadályozzák a tövisek. A hasamon kígyózva megtalálom a rést, átkecmergek rajta, miközben ezernyi éles tű karistolja a bőröm.

Felállok, hanyatt-homlok rohanok, és orra bukom egy megáradt vízmosásban. Terv nélkül leereszkelem a hömpölygő patak medrébe. Csak a menekülésre tudok gondolni.

Csobbanás hallatszik mögöttem. Kavicsok süvítének el mellett, mintha valaki felverte volna azokat.

Egyre közelebb ér hozzám.

Felmászom egy sáros partszakaszon, aztán vaktában rohanva bevetem magam az erdőbe, pókhálókon és ázott bozóton gázolok keresztül. Pillanatokkal később eltűnik a talaj, és előrerepülök, buk-fencezve gurulok le egy csúszós lejtőn egy zúgó patak felé. Sebtében elkapok a kezemmel egy fatörzset, megállítva a zuhanásom, és a meredély felett csimpaszkodom. Lepillantva látom az alant tovazúgó patak dühödtt vicsorgását.

Levelek zörgését hallom. Feltekintek. A fekete öltönyös férfi néz a sziklaorom pereméről; az arcán kövér esőcseppek gördülnek le. Még mindig rajta van a napszemüvege, dacára a majdnem teljes sötétségnek. Aztán lassan, körültekintően leereszkeedik, mindössze egyetlen lépéssel áll meg a hely fölött, ahol én kapaszkodom a sziklafalon.

Rémült nyüszítés tör ki belőlem. Csapdába estem. Hogyan törénthetett meg ez már megint?

A férfi rám mered. Esővíz folyik átázott, egyszínű öltönyéről. Az arca olyan kifejezéstelen, mintha maga a Halál lenne.

– Sajnálom.

Csillogó, fekete cipő tipor rá az ujjaimra. Feljajdulok fájdalommal, ahogy a bal kezem elveszíti kapaszkodóját. Vadul himbálózom, éppen csak hogy nem zuhanok bele az odalent fehérlő vízbe.

– Kérem! – könyörgök. – Ne!

A láb rátipor a másik kezemre is.

Csontok reccsennek. Szélroham tép belém. Aztán víz alatt vagyok, forogva-hánykolódva. Folyadék tölti meg az orrom. A szám. A fülem. Valami nekicsapódik az oldalamnak, és nyilálló kín fut végig a bal karomon. Ez a kezem nem engedelmeskedik az akaratomnak. A felszínre rúgom magam, a szerveim végveszélyt érzőn lüktetnek.

Lélegezz.

Küzdök a víz sodrásával, amely igyekszik magával ragadni. Ég a tudóm. A látásom elhomályosul. Tüzes vonalakat és hunyorgó csillogásokat látok. Kaotikus, bádoghangú lüktetés tölti meg a fülem. Nem hallom a saját sikolyaimat.

Érzem, mielőtt meglátnám. Vibrálás fut végig a csontjaimon. Aztán morajló, csikorgó zajt hallok, mintha egy sárkány dörmögne. Küszködve próbálok a felszínen maradni, miközben a sodrás felgyorsul.

Harminc ölnyiével lejjebb a víz eltűnik.

Nincs időm sikoltani. Sodródok a zuhatag felé, mely hétméteres magasságból ömlik egy sziklás tóba. Valami sötét és hatalmas jelenik meg előttem. Összevissza kalapál a szívem, miközben a víz egyenesen felé visz.

Fájdalom hasít a halántékomba.

Aztán már nem látok és nem érzek semmit.

A hátamon fekszem.

Sötét van.

Egy tisztáson vagyok, az erdőben. Ugyanazon a tisztáson, ahol előzőleg, ezt biztosra veszem.

Felemelem a bal karom. Közelről megvizsgálom.

Semmi horzsolás, vágás, semmi jele törött csontoknak. A ruhám száraz és sértetlen.

Egészen hazáig futok, egyetlen pillanatra sem torpanok meg.

Fények villognak a mobilházunk körül. Kialtozva hívom anyát. Felnőttek rohannak felém.

Anyám szorosan magához ölel, majd kartávolságra eltol magától, és végigfuttatja a kezét a testemen, hogy lássa, épségben vagyok-e. Ugyanaznap éjszaka van. Látom, hogy Lélek a sárban fekszik, és valami okból ettől fakadok sírva.

Jönnek a kérdések. Elmondom az igazságot. Anyának. Valami rendőrnek. És Watson seriffnek, aki késve érkezik, civil ruhában, a saját, szolgálaton kívül használt Ford pickupjával.

Amikor befejezem, összenéznek. Nem ugyanolyan a hangulat, mint legutóbb. Watson seriff felhív valakit a mobiltelefonján, ki-megy, és beül a furgonjába. Húsz perccel később egy alacsony, tweed-zakós férfi érkezik.

Rám mosolyog. Dr. Lowellként mutatkozik be. Azt mondja, szeretne beszélgetni velem arról, amit átéltem. Nem bánám?

Anya oltalmazó ölelésében vállat vonok, miközben Lélek sörényéről és bolyhos szőréről törölgetem a sarat. Anyámra nézek. Ő lassan bólint, a tekintetét egyetlen pillanatra sem véve le az idegenről.

Rendben, hogyne.

Dr. Lowell megkérdezi anyámtól, beszélhetne-e velem négy-szemközt. Anya megfeszül, de aztán feláll, és lesimítja a szoknyáját. Miután magunk maradunk, az orvos odahúzza a hintaszéket, és leül velem szemben. Arra kér, mondjak el neki mindent, kezdve az-zal, ami ma este történt.

Megteszem. Eleinte óvatosan, de hamarosan úgy ömlik belőlem a szó, mintha gyónnék. Dr. Lowell mosolyog és bólogat, egyszer sem szakít félbe. Szeretek neki beszélni. Jobban figyel bárki másnál. Mi-előtt észbe kapnék, beszámolok neki a legutóbbi alkalomról is.

Amikor végzek, dr. Lowell megköszöni nekem, hogy ilyen bátor vagyok. Teljesen nyugodt, amit a rettenetes történeteim fényében furcsállok. Dr. Lowellnek sok válasza van, de majdhogynem begyakoroltnak tűnnek. Látom rajta, hogy figyelmesen tanulmányoz.

Hirtelen sokkal kevésbé tetszik nekem, mint korábban.

Dr. Lowell elmagyarázza nekem, mi történt velem, és miért.

A dolgok, amelyeket átéltem, nem valóságosak. Van valamim, aminek a neve disszociatív személyiségzavar, és emiatt azt hiszem, hogy rémisztő dolgok történtek, miközben valójában nem így van.

Amikor a mondandója végére ér, bólintok, nem tudván, mi egyebet tehetnék. Anya nyilvánvalóan azt akarja, hogy beszéljek ezzel az emberrel, így hát be kell adnom a derekam. Aztán dr. Lowell a zsebébe nyúl, és előhúz egy felirat nélküli üvegcset.

Kiráz belőle a tenyerére egyetlen kék tablettát. Feltartja, hogy lássam.

Ez gyógyszer, magyarázza. Olyan embereknek készült, mint én. Ha minden nap beveszek egyet, a benne lévő vegyi anyagok segítenek majd távol tartani a rossz gondolatokat. Hajlandó vagyok szedni?

Egy hosszú pillanatig a tablettára meredek. Már tízévesen is értem, hogy mit jelent ez. Már tudom, mit sutyorogtak a felnőttek. Senki sem hisz nekem. Azt hiszik, dilis vagyok.

Dr. Lowell előrehajol. Halkan elismétli a kérdését.

Hajlandó vagyok szedni a gyógyszert?

Igen, hajlandó vagyok.

De soha többé, senkivel sem fogom megosztani, mi történik velem. Soha, de soha többé.

6.

Dr. Lowell rendelőjének vajszínű várójában ülök, és egy régi *US Weeklyt* lapozgatok.

Szeg hazament. Megígérte, hogy a Bejelentés után eljön a mobilházunkhoz, bárhog is alakulnak a dolgok. Néztem, ahogy elsietett a járdán, jobbra-balra kémelve a keresztutcáknál, még mindig bejედve attól, amit Ethan dzsipjével csináltunk.

Én alig tudtam elhinni.

Lowell várójának egyik kényelmetlen székébe roskadva ültem – hatvan perccel a tűzgolyó után a kezdeti haragom már régen elpárolgott –, és egyre jobban elképesztettek a cselekedeteim. Mit képzeltem? *Felrobbantani Ethan nyarvalyás kocsiját?* Ez olyan szintű őrültség, amiért fiatalokúak börtönébe zárják az embert.

Mit mondana anyám? Mit csinálna Szeg apja?

Borzongtam, és nem a sarkvidéket idéző hőmérséklettől, amely Lowell várójában uralkodott. Ethan Wranglerének tönkrevágása a legnagyobb meggondolatlanság volt, amit valaha is elkövettem. Őszintén, mélységesen, komolyan reménykedtem, hogy senki sem látott meg bennünket. A másik lehetőségbe belegondolni túlságosan is iszonyú volt.

MI GYÚJTOTTUK FEL ETHAN DZSIPJÉT. A gimnázium parkolójában!

Vajon mégis olyan őrült voltam, amilyennek mindenki gondolt?

Nyílt egy ajtó, és dr. Lowell kidugta a fejét. Nem volt semmi-féle titkárnője vagy asszisztense. Gondolom, nem volt elegendő páciense ahhoz, hogy érdemes legyen felvennie egyet.

– Ó, Min! Éppen időben.

Mosolyogva kitarta az ajtót, és intett, hogy kerüljek beljebb. Szeplők pettyezte, sima, sápadt arcában, melyet boglyas, rőtszínű haj keretezett, kovazöld szempár ült. Lowell a jellegzetesen semleges, munkaruha-jellegű kordbársony nadrágját viselte, világoskék pulóverrel.

– Gyere be, kérlek. Innál egy szódát? Vízet?

– Nem kérek. – Ugyanaz a kínálás, ugyanaz a válasz. Minden alkalommal.

Lowell barátságosan bólintott. – Jól van. Kérlek, ülj le, ahová jólesik.

Ugyanoda telepszem, ahová mindig, egy félkarfás bőrkana-péra a tóra néző ablak alá. Amennyire csak lehetséges, minél távolabb Lowelltől a szép kis faburkolatú rendelőjében.

Lowell szokás szerint felém fordított egy fotelt, majd bele-süppedt. Tőle jobbra egy jegyzetfüzet hevert az asztalon, érintetlenül. Soha nem írt semmit az üléseink alatt, bár néhány alkalommal, amikor röviddel utánuk visszatértem egy ott felejtett dzsekiért vagy egy rossz helyre tett hátizsákért, azon kaptam, hogy dühödt buzgalommal körmöl a füzetbe.

Őszinte zavarba látszott jönni az ilyen alkalmakkor – gyorsan megmutatta, hol van a holmim, megkérdezte, van-e szükségem még valamire, aztán szívélyes mosollyal kikísért –, mintha valami illetlenségen kaptam volna. Ki tudja? Talán így is volt.

Elengedtem magam a kanapén, és körbepillantottam a szobában. A fal mentén könyvespolcok sorakoztak, melyeken különböző tudományos könyvek voltak, tele pszichológiai vonatkozású írásokkal, valamint képek Lowell utazásairól. Úgy tűnt, nincs családja – nem voltak képek szerető feleségről vagy gyerekekről, még egy nyálát csorgató dobermannról sem. A hézagokat jellegtelen, felejthető tájképek töltötték ki, valószínűleg

olyanok, amelyek az Idahói Állami Pszichiátriai Kamara minősítése szerint „nem ösztönöznek erőszakra”.

A sarokban egy jókora, bronzpántokkal ékesített és csillogóra lakkozott, antiknak tetsző faszekrény állt, amelyet Lowell soha nem nyitott ki a látogatásaim során. Az íróasztalán egyetlen dolog volt, egy MacBook Air laptop.

– Tehát – kezdte Lowell a kezét összefonva, az egyik lábfejét a másik térdén nyugtatva, miközben rám függesztette jellegzetes „én a barátod vagyok” tekintetét. Eleinte megpróbált rávenni, hogy szólítsam Geraldnak, de ezt kereken visszautasítottam. – Hogyan telt a heted a legutóbbi látogatásod óta?

Látogatás. Mindig látogatás, és soha nem ülés. A dilidokim nem akarta, hogy *kényszerítve* érezzem magam, jóllehet kényszerből jártam hozzá.

Vállat vontam. – Jól. Az igazgató úr szólta, hogy ön szerda helyett ma szeretne találkozni.

– Vasárnap volt a születésnapod – mondta ő, egyetlen centiméternyit sem változtatva oldott tartásán. Dr. Lowellnek olyan tehetség adatott a mozdulatlansághoz, hogy az már nyugtalanító volt. – Mindig találkozni szoktunk a születésnapodat követő napon, hátha szükségét érzed, hogy beszélgessünk. Hogy elmondj valamit.

– Jól vagyok. – Kipillantottam az ablakon. – Nem tudok beszámolni semmiről.

Pisztolylövések visszhangoztak a fejemben. Éreztem a perzselést, ahogyan a fehéren izzó golyók belém fúródnak.

Felhúztam a térdem a mellkasomhoz. Éreztem Lowell tekintetét. Megfigyelt. Értékelte. Felmért.

Egy pillantás az órára. Még negyvenöt perc van hátra.

A kelletlenségem nem került el Lowell figyelmét. – Min – mondta halkán, a hangja szenvedélytől volt súlyos –, remélem, nem kell emlékeztetnem téged arra, hogy bennem megbízhatasz. Ami ebben a szobában elhangzik, soha nem fog kikerülni innen. Én azért vagyok itt, hogy segítsek. Amennyiben zavar

téged valami, majdnem biztosan meg fogsz könnyebbülni, ha biztonságos környezetben beszélsz róla. Ígérem.

Ez az volna? „Biztonságos környezet”?

Nem tudtam, mit mondjak. Így hát hazudtam. – Rendben. De nem történt semmi.

A válaszom még számomra sem csengett meggyőzően. Túlságosan is csikorgó volt, mintha a tagadás ellenére az ellenkezőjét erősíteném meg.

– Nem vagyok erről teljesen meggyőződve, Min. – Dr. Lowell hangszíne könnyed és csevegő maradt, majdhogynem bocsánatkérő. – Azt hiszem, van valami, amit nem mondasz el.

Ez nem kérdés, így hát nem válaszoltam. Bár lehetséges, hogy az elvörösödő arcom beszélt helyettem.

A pszichiáterem levette a lábfejét a térdéről, előrehajolt, az arca elkomolyodott. Enyhe frusztráció jelent meg a szemében.

– Hat éve jársz most már hozzám, Min. – Nyugodtan csengett a hangja, de volt benne a felszín alatt valami, amit nem tudtam megfejtetni. – Szeretem azt gondolni, hogy jól kiismertelek. – Elhallgatott, mintha a folytatáson törné a fejét, minek folytán kínos csend támadt, én pedig semmit nem tettem, hogy megzavarjam. Végül folytatta: – Érzem, hogy ma elhallgatsz valamit. Szeretném tudni, miért.

Szorosabban öleltem át a térdem, igyekeztem húzni az időt. Amennyire csak fel tudtam idézni a „látogatásokat”, Lowell korábban egyszer sem helyezett ennyire nyomás alá. Ritkán kíváncsiskodott, és soha nem követelőzött nyíltan. Mindig módomban állt irányítani a beszélgetést, vagy legalábbis megkaptam az illúziót, hogy nálam a gyepelő.

Legalább mondj valamit!

– Bocsánat. – Nem néztem a szemébe. – Unalmas volt a tegnapi nap. Elvoltam magamban, amíg anya dolgozott, aztán... – Elhallgattam, de a csend túl hosszúra nyúlt, és tudtam, hogy ezúttal muszáj megtörnöm. – Egyszerűen csak egyedül akartam lenni. És így is lett.

Nyikkant egyet a kordbársony nadrág, miközben Lowell kihúzta magát últében. – Nem történt semmi szokatlan? Nem jöttek elő... rossz emlékek? Nem volt kiesett idő, vagy megmagyarázhatatlan esemény?

A padlóra tettem a lábam, helyére zökkentve a védőfalamat. – Nem, dr. Lowell. Tegnap nem tapasztaltam pszichotikus epizódot. Ezt akarta tudni?

Lowell hátradőlt a székében. Megtanulta fegyelmezni a testét, hogy ne mozduljon, de az egész lényéből sugárzott a... csatlódottság.

Szorongató rángást éreztem a gyomromban. Vajon *tudja*, hogy történt valami?

– Szeded a gyógyszeredet? – kérdezte hirtelen Lowell.

A kérdés váratlanul ért. – Mi? Ó, igen. – Leszámítva azt a reggelt. A nagy rohanásban, hogy időben odaérjek az iskolába, nem nyeltem le a kis kék tablettámat.

– *Minden nap* szedned kell, Min. – Mintha a fejembe látott volna. – Máskülönben nem hat megfelelően. – Némiképp összehúzódott a szeme sarka. *Dühös. És palástolja.*

Különös viselkedése merészé tett. – Mi ez a tablettá, doktor úr? – Kíváncsi volt a hangom, az arcomon ártatlan érdeklődés tükröződött. – Úgy értem, miből készült? Hogyan kellene hatnia? – Korábban soha, egyetlen ülésünkön sem kérdeztem ilyesmit.

Lowell gyorsan palástolta arca enyhe megvonaglását. De én észrevettem.

– A Neurotandál egy pszichotróp vegyület, amely olyan páciensek kezelésére használatos, akiknek komplex jellegű disszociatív személyiségzavaruk van, enyhétől a súlyosig – mondta mézesmázosan. – De ezt te is tudod. Tízéves korod óta szeded ezt a gyógyszert.

Hanyagul keresztbe tettem a lábam, hátradőlve a falnak támaszkodtam, és közönyt míméltem. A nehezebbik oldaláról kezdtünk bolygatni egy témát, ami régóta zavart engem. Tudtam, hogy óvatosan kell viselkednem.

– Csupán azért kérdezem, mert csak öntől kaphatom meg a gyógyszert. Patikában vagy máshol tudtommal nincsen. Egyszer rákerestem a neten, és egyetlen találatot sem kaptam, ami soha nem szokott előfordulni. Tudja... csak kíváncsi lettem, hogy... miért.

Lowell erőlködés nélkül válaszolt, mintha egy használati utasításból olvasná. – A Neurotandal kísérleti gyógyszer, ami azt jelenti, hogy még mindig az engedélyeztetési eljárás útvesztőjében vesztegel, és így nyilvánosan nem hozzáférhető. Ezért kellett édesanyádnak írásban hozzájárulását adnia, amikor kicsi voltál. Reméltük, hogy jót fog tenni neked, és szerencsére így is lett.

Akkor miért látom továbbra is a fekete öltönyös férfit újra és újra? Miért halok meg továbbra is?

Lowell állhatatos tekintettel nézett rám. Mérlegelte, hogyan reagálok a szavaira. Ez a „látogatás” nyilvánvalóan nem úgy alakult, ahogyan ő szerette volna.

Vajon érzékelté, hogy egy támadást hárítok el?

Valószínűleg nem, mert megtettem korábban is.

A tizenkét és tizennégy évesen átélt halálaim? Azokról soha egy szót sem szóltam. Mindkét nap után éppen olyan üléseim voltak, mint ez, de Lowell akkor elfogadta a kitérő válaszomat. Akkor ma miért más?

Azért, mert tudja.

Az ösztöneim a csontjaim mélyéről fakadó meggyőződéssel beszéltek. Hirtelen biztosra vettem, hogy Lowell olyan dolgokat tud, amiket nem szabadna tudnia. Ez a gondolat roppantul megijesztett. Szerettem volna azonnal kijutni Lowell rendelőjéből.

Nem. Ne fuss! Inkább állíts csapdát.

– Az igazat megvallva a ma délelőtt sokkal eseménydúsabb volt, mint a tegnapi.

– Ó! – Lowell félrehajtotta a fejét, a szeme megcsillant a lámpa meleg fényében. – Otthon történt valami?

Óvatosan!

Homlokomat ráncolva túrtam az ujjaimmal a hajamba. Megvakartam az arcom. A Normális Mogorva Min tőlem telhető legjobb alakítását nyújtottam. – Anya alig vette észre, hogy bemegyek, és nem szólt egy szót sem, amíg félig vissza nem hátráltam az ajtóból. Néha azt gondolom, hogy letett rólam.

– Édesanyád nagyon keményen dolgozik – mondta kedvesen Lowell –, de mindig melletted áll. Feszültségterhes pillanatokban a szülők éppúgy nehezen találják a szavakat, híján vannak a válaszoknak, mint a gyerekeik. De ez nem jelenti azt, hogy letettek róluk, vagy kevésbé szeretik őket.

Bólintottam, nem bízva magamban eléggé ahhoz, hogy beszéljek.

A baklövéssem nyilvánvaló volt, de Lowellnek a szeme sem rebbent.

Nem kérdezte, honnan érkeztem. Vagy hogy miért is voltam kint egyáltalán.

A mulasztás talán ártalmatlannak látszott – mintha egyszerűen félreértette volna, amit mondtam –, de nekem több eszem volt ennél. Dr. Lowell figyelmét *soha* nem kerülték el az ilyen dolgok. Hat év terápia után e tekintetben vajmi kevés kétségem maradt.

Kiszáradt a szám. Az iménti pillanatokból adódó következtetések döbbenetesek voltak. Ki kellett jutnom onnan, *azonnal*, de az órának még csak alig a fele telt el. Így hát összeszorítottam a fogam, és lélekben rendeztem a soraimat, eltökélve, hogy a lehető legkevésbé fogom kiadni magam.

Az ülés hátralévő része embertelen volt: Lowell kérdéseket tett fel, én rövidebbre fogva válaszoltam, és egyikünk sem volt elégedett. Végül Lowell az órájára pillantott. – Úgy tűnik, elfogyott az időnk. Nagyon várom a következő találkozásunkat.

Felkaptam a táskám, és nyílegyenesen megcéloztam az ajtót. Át az előtéren, ki a High Streetre, a lehető leggyorsabban elhúzva a csíkot anélkül, hogy figyelmet vonnék magamra. Le-

pillantottam a tó irányába. Az iskola parkolóját villogó fények töltötték ki. Láttam a városi tűzoltókocsit, és kettőt a három rendőrautónk közül. Akárhogy is, a látvány megmelengette a szívemet.

Szeretsz lepofozni másokat, kemény fiú?

Siettem haza, ahogy csak tudtam – elégedettség ide vagy oda, egy kicsivel sem vágytam jobban belebotlani Ethanbe, mint Szeg –, amikor egy gondolat olyannyira meghökkentett, hogy megtorpantam.

Lowell majdnem egy órán keresztül nyaggatott a kérdéseivel. De soha, egyetlenegyszer sem említette az Üllőt az örökkévalóságnak tetsző idő alatt, amit a birodalmában töltöttem.

Egy kereszteződés közepén álltam, és összecsikordult a fogam a hitetlenkedéstől. *Az eshetőség, hogy vége a nyaralyás világnak, nem jelenik meg a dilidokim radarján?* Hogyan lehetséges ez? Ez nem releváns az én mentális egészségem szempontjából?

Rám dudáltak, és összerezzenem. Gyorsan a járdára siettem. Az önmagammal folytatott beszélgetés nem eredményezett válaszokat, és nemrégiben még egy bűncselekményt is elkövettem.

El kellett hordanom a seggem az utcáról.

7.

Görcsölök a félelemtől.

*A tizenkettedik születésnapom reggele van, és rettegek, vajon mi-
nek nézek elébe. Biztosra veszem, hogy ezúttal nem fogom túlélni.*

*Küszködve biztatom magam. A tizenegyedik születésnapom ese-
ménytelenül telt. Az egész napot a szobámba zárkózva töltöttem,
nem voltam hajlandó beszélni senkivel, még anyával sem. Ő felhív-
ta dr. Lowellt, aki eljött a mobilházunkhoz, és megpróbált előcsalo-
gatni.*

*Semmi sem fog történni, mondta. A múltbéli élmények mind csak
a fejedben vannak.*

*De én nem mozdultam. Bevettem aznap reggel a gyógyszeremet,
de a legkevésbé sem hittem, hogy hatni fog. Egy tablettá nem tud
megállítani egy gyilkost. Nem tudja visszatartani az én személyes
halálangyalomat.*

De megtette.

*Semmi sem történt aznap. A fekete öltönyös férfi egyáltalán nem
jelent meg.*

*Nem volt semmi menekülés. Vagy zuhanás. Vagy meghalás. Nem
ébredtem az erdőben, fázva, egyedül.*

*Lehetséges, hogy tényleg hatott a gyógyszer, és a gyilkosságok vég-
ső soron csak érzécsalódások voltak.*

*Kopogtatás az ajtómon. Anya. Vet rám egy pillantást, és felsóhajt.
– Nahát, Min. – Leül az ágyam szélére, félresimítja a szememből
nyirkos hajam. – Ma iskolába fogsz menni, és kész. Már beszéltem
Myers igazgatóval, és vár téged.*

– Felhívtad az igazgatót? – Elborzadok. Ha a többiek megtudják, hogy anyám telefonálgat botlábú Myersszel...

– És dr. Lowellt is – erősíti meg anyám, és minden szava felér egy tördőféssel. – Mindenki megérti, miért vagy zaklatott, de túl kell lépünk ezen. A mai nap normális lesz, egy boldog születésnap, és az iskolával kezdődik. – Mosolyt erőltet az arcára. – Lesz egy buli neked és Noah Livingstonnak. Hát nem kedves?

– De. Kedves. – Anyának fogalma sincs semmiről.

Már most el tudom képzelni: állunk a kivégzőosztag előtt Noah-val – a legszebb, leggazdagabb, legféltékesebb fiúval az évfolyamomban –, miközben a barátai viháncolnak és gúnyolódnak rajtunk, piszkálva Noah-t a „barátnője” miatt. Ő majd elvörösödik és elhúzódik, én meg úgy fogok ott állni egyedül, mint egy bazári majom.

Anya felrántja a rolettát, aztán hangosan kotkodácsolni kezd: – Na, ott megy a busz. Kénytelen leszel gyalog menni. Majd beszélok nekik, hogy késni fogsz pár percet. – Felém pillant, látja a keserves arckifejezésem. – Sajnálom, Min, de harminc perc múlva a munkahelyemen kell lennem, és nem lesz jó, ha megint nem zuhanyozom. Thomas biztosan azt gondolta, hogy nem fogsz menni. Felszállt.

– Most már Szeg a neve. – Persze, hogy azt gondolta. Én magam mondtam neki tegnapi.

Keserves sóhajtással összeszedem a dolgaimat. Baktatva elindulok a poros ösvényen a kapu felé. Az ég ólomszürke, éppoly sötét, mint a hangulatom.

A városba vezető út furcsamód üres. Lent a völgyben a tó vize erősen fodrozódik, hullámozik. Bár még nem érzem, tudom, hogy heves szél korbácsolja a feshínt. Ritkás köd gomolyog a környező fák között, időnként el-elered az eső. Lehangoltan próbálom elképzelni, hogy vészjólóbb időjárásban lépdelek egyedül a szabad ég alatt. Eshetnek havas eső, teszem azt. Éjfélkor.

Éles reflektorfény hasít a sűrűsödő ködbe. Az útpadkára húzódom, és várom, hogy a kocs elhaladjon – valami újabb gyártású, sötét sedan repeszt sebesen. Szórakozottan eltűnődöm, vajon ki lehet

az, aki ilyenkor a Quarry Roadnak ezen a távoli szakaszán jár, és nem is furgonnal.

A kocsí kigyózza vesz be egy útkanyarulatot.

Valami nincs rendjén. Még jobban hátrahúzódom a padkára, de az meredek, és csúszik az esőtől.

A motor felpörög. Egy pillanatra meglátom a sofőrt.

Napszemüveg. Fekete öltöny.

Sikítok, de már késő, rég késő.

A kocsí kifarol, a motorházdísz egyenesen a mellkasomba csapódik.

Villanásszerű fájdalom. Repülésérzet.

Színek robbannak, és a világ eltűnik.

Jóval sötétedés után eszmélek fel. Koromfekete minden, de tudom, hol vagyok.

Az agyam lefagy. Egy ideig csak ülök ott, képtelen vagyok gondolkozni.

Láttam az arcát a szélvédőn keresztül, egy pillanattal azelőtt, hogy elgázolt. Éreztem, ahogy a kocsí nekicsapódott az oldalamnak, csontokat tört, és feldobott a levegőbe, mint egy rongybabát.

Nem állt meg. Soha nem is fog megállni.

Valami súrolja a lábszáram, és hátrahökölök. De csak a hátizsákom az, teljesen behúzott cipzárral, sértetlenül. Hát persze. Mint-hogy nem tehetek, nem mondhatok semmi mást, hazabotorkálok.

Anyám abban a pillanatban megragad, ahogy belépek a házba, fáradt arcvonásait düh és megkönnyebbülés eszelős keveréke torzítja el. Déjà vu érzése kerít hatalmába. – Hol voltál? – Könnyek gördülnek ki vöröslő szeméből.

Mozgolódás a sarokban. Dr. Lowell anyám hintaszékében ül, teát iszik egy csészéből. – Ugyan, ugyan, Virginia. Kérem. Beszéljünk higgadtan Minnel. Biztosra veszem, hogy ő éppúgy megijedt, mint maga.

Borzongást érzek a tarkómban. Mit csinál ez itt?

– Bevettem a tablettát – nyögöm automatikusan. Aztán megbánom, hogy egyáltalán megszólaltam.

– Elbízsem. – Lowell hangja megnyugtató. – Ül le, kérlek. Minden rendben lesz. Édesanyád helyesen tette, hogy felhívott engem, amikor iskola után nem érkezted meg.

Anya elereszt, én pedig teszem, amire felszólítást kaptam.

Dr. Lowell felveszi „tanácsadó” testtartását. Az öltözete fess és száraz, vörös haja csak egy kissé borzas. Eszembe ötlük, hogy egy ideje már itt lehetett anyámmal, kettesben. – Kérlek, meséld el nekünk, mi történt ma! A saját szavaiddal. Annyi idő van rá, amennyi csak kell. – Bátorítón mosolyog; kísértetiesen sápadtnak tűnik a gyér fényben.

Nem válaszolok, ismét életre kelő, gyűlöletes emlékektől zúg a fejem.

– Ez biztonságos hely, Min. – Dr. Lowell nyájas fellépése egyetlen pillanatra sem inog meg. – Az otthonodban vagy, csak édesanyád és én halljuk, amit mondasz, és mindketten a legjobbat akarjuk neked. Szeretném, ha úgy kezelnéd ezt, mint a rendes látogatásaidat a rendelőben.

Valami nem stimmel azzal, ahogy ül. Az álságos könnyedség. A tekintete élessége.

A hangszíne. Palástolt türelmetlenség van benne, ami nem tesz nekem.

Így hát hazudok, első ízben.

– Lógtam az iskolából. – Az olcsó szőnyegre szegeztem a pillanatom. – Nem akartam születésnapozni Noah-val, sem senki másal. Ezért az erdőbe mentem, és elbújtam. Olvastam egy könyvet. De aztán véletlenül elaludtam, és a sötétben ébredtem fel. Hazáig futottam.

Anyám a combjára csap. – Melinda! Hogy voltál kép...

– Ne ítélkezzünk, Virginia – rója meg szelíden dr. Lowell, az egyik lábát még mindig kényelmesen a másikon nyugtatva. – Minnek volt néhány nagyon nehéz születésnapja korábban. Érthető, ha esetleg nem szívesen ünnepli az évfordulókat. – Elgondolko-

dón, firkészve néz rám, és bár a testtartása nem változik, érzékelem, hogy a legutóbbi szavai különös nyomatékkal bírnak. – Ez történt, Min? Van még valami, amit el akarnál mondani? Bármi?

Megborzongok, mintha egy mély, sötét tó fenekére süllyednék.

De már hosszú idővel korábban elhatározásra jutottam. Így hát Lowell szemébe nézek, és megrázom a fejem.

– Nincs semmi más, amit mondhatnék.